

(Practical Discipleship)

Copyright - Zac Poonen (1999)

*Tato kniha podléhá autorským právům, aby se zabránilo zneužití.
Bez písemného souhlasu autora nesmí být
vytištěna ani přeložena.*

*Povolení je však uděleno ke stažení nebo tisku kterékoli části této knihy
za předpokladu, že je distribuována zdarma,
za předpokladu, že nebudou prováděny žádné změny
a za předpokladu, že bude uvedeno jméno a adresa autora,
a pokud toto prohlášení o autorských právech bude uvedeno
na každém výtisku.*

Pro další informace prosím kontaktujte:

*Christian Fellowship Church
40, DaCosta Square, Wheeler Road Extension,
Bangalore-560084, India.*

OBSAH

1. Učedníci, nebo obrázení?

2. Učednictví a rodina

3. Učednictví a peníze

4. Učednictví a sbor

KAPITOLA PRVNÍ

Učedníci, nebo obrácení?

Častou chybou věřících je, že se nadchnou pro jednu věc z Písma a povýší ji nad ostatní Písma, která pojednávají o tomtéž.

Satan pokoušel našeho Pána slovy: „*Je psáno...*“ (Mt 4,6). Pán ale odmítl pokušení slovy: „*Je také psáno...*“ (Mt 4,7). Celé Boží radě lze porozumět pouze tehdy, když si dáváme Písmo do souvislosti s Písmem - když text: „*Je psáno...*“ čteme spolu s textem: „*Je také psáno...*“.

Zamysleme se nyní tedy tímto způsobem nad otázkou tzv. „*velkého poslání*“.

Ježíš přikázal svým učedníkům: „*Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření*“ (Mk 16,15). Řekl jim také: „*Proto jděte. Ziskávejte mi učedníky ze všech národů*“ (Mt 28,19). Tyto dva příkazy tvoří dvě části JEDINÉHO velkého poslání. Pouze tehdy, když budeme pečlivě promýšlet a důsledně poslouchat obě tyto části velkého poslání, můžeme nalézt a naplnit celou Boží vůli.

Evangelizace

Nejprve je samozřejmě nutno vyjít a kázat evangelium všem (Mk 16,15). Tento příkaz není určen jednotlivým věřícím, ale celému tělu Kristovu. Není v lidských silách, aby jednotlivec nebo místní sbor kázal evangelium všemu stvoření po celém světě. Každý z nás může v tomto poslání přinejlepším naplnit jen dílčí úkol.

Ale ten náš úkol, jakkoli malý, splnit musíme. Zde přicházejí na řadu *Skutky 1,8*. Každý věřící, pokud jeho svědectví o Kristu má být efektivní, musí přijmout moc Ducha svatého přicházejícího na něj a zůstávajícího na něm. Pozorně si povšimněte, že ne všichni jsou povoláni za evangelisty (neboť v *Ef 4,11* se píše, že Kristus povolal za evangelisty jen některé), ale za svědky povolal všechny.

Evangelista má širší pole působnosti než svědek. Svědek má hlásat Krista v okruhu, ve kterém se pohybuje a pracuje - příbuzní, sousedé, spolupracovníci a ostatní, se kterými se setkává přes den nebo je potká na cestách. Takovými svědky můžeme být všichni, bez ohledu na to, k čemu jsme zde na zemi povoláni.

Kristus dal ale církvi evangelisty, kteří svou službu hlásání zvěsti ztraceným konají v mnohem širším měřítku. Nicméně evangelista má za úkol *nejen*, získávat duše' nebo ,přivádět lidi ke Kristu' (jak často slýcháme), ale také ,budovat tělo Kristovo' (viz *Ef 4,11n*). A právě v tom spočívá největší selhání velké části dnešní evangelizace. Většina dnešní evangelizace se nezaměřuje na budování těla Kristova, ale na záchranu jednotlivců. Ti jsou pak obvykle posláni zpět do svého ,sboru', kde je mrtvo a kde jim hrozí, že budou brzy opět ztraceni, v lepším případě zvlažní tak, že by je Pán jednou mohl vyplivnout z úst (*Zj 3,16*).

Ať tak či onak, nebývají budování do těla Kristova. To jenom nahrává satanovi, neboť takoví lidé se pak stanou dvakrát horšími syny pekla (*Mt 23,15*) – jednou, neboť ztraceni byli od počátku, po druhé proto, že díky jistým evangelistům klamně uvěřili, že jsou spaseni, zatímco ve skutečnosti jsou stále ještě ztraceni! Jediné, co se takovými evangelizacemi buduje, je soukromé impérium

takového evangelisty. A skutečný záměr, proč se taková evangelizace obvykle dělá, je evangelistova touha po penězích nebo po uznání, případně po obojím!

Ježíš řekl, že evangelisté jsou „rybáři lidí“. Avšak evangelizace, která se koná ve spolupráci s neobrácenými „křesťanskými“ vůdci a skupinami nebo se sponzorstvím politických lídrů, je jako rybářská síť plná děr. Těžko si představit, že by Ježíš pozval Annáše, Kaifáše, Heroda nebo Piláta, aby s ním usedli na pódiu a zahájili jeho evangelizační shromáždění! Tak to dnes dělá mnoho evangelistů, kteří ke všemu ty neobrácené lídry z pódia ještě vychvalují.

Ryby, které jsou uloveny do takových sítí, se pak pustí zpět do moře (mrtvých „církví“), aby se daly chytit opět na příští evangelizaci a po ní aby se znovu pustily zpátky do moře! Tak to dnes stále dokola dělá mnoho evangelistů, kteří vedou mezidenominační shromáždění, přičemž každý evangelista počítá zvednuté ruce, vyplněné registrační kartičky apod. Takové evangelizace nepřinášejí radost andělům v nebesích, ale satanským hordám! Vždyť jak se mohou andělé radovat nad těmi, kteří se stanou dvojnásobnými syny pekla? Statistiky z dnešních evangelizačních shromáždění jsou naprosto zavádějící.

I když jejich poselství, že Ježíš odpouští hříchy a uzdravuje nemocné, provázejí znamení a zázraky, zůstává otázkou, z kolika lidí se prostřednictvím takových evangelizací stanou učedníci a začlení se do těla Kristova.

Apoštolové našeho Pána evangelizaci tímto způsobem nikdy nedělali. Nově obrácené vždycky předali do péče místním církvím, aby se pod jejich vedením stali učedníky a duchovně rostli.

Pět úradů, o kterých hovoří *Efeským 4,11* (*apoštolové, proroci, evangelisté, pastýři a učitelé*), je vyjmenováno podle důležitosti v *1. Korintským 12,28*. Říká se tu: „*Bůh v církvi ustanovil jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele, potom zázraky, dary uzdravování*“ (tím se míní evangelisté, protože všichni evangelisté v novozákonní době měli dar uzdravování) „*a pak správy*“ (doslovně, ti, kdo kormidlují loď, čímž se myslí pastýři či pastoři).

Z toho vidíme, že pro budování těla Kristova je služba apoštolů, proroků a učitelů v Božích očích důležitější než služba evangelistů. Evangelista se může se svou službou začlenit na to pravé místo jen tehdy, když přijme roli, která je mu určena - konat svou službu v poddanosti apoštolům, prorokům a učitelům. Teprve pak může jeho služba sloužit k budování těla Kristova. V tomto bodě evangelizace 20. století zbloudila od Božího slova.

Čiňte učedníky

To, co je cílem evangelizace, můžeme plně pochopit pouze tehdy, když se nad ním budeme zamýšlet ve světle druhé části velkého poslání - činit učedníky v každém národě světa (*Mt 28,19*). Teprve tím je zcela završen Boží záměr s neobrácenými.

Obrácený se musí stát učedníkem.

Naneštěstí ti, kterým se dnes říká obrácení, často skutečně v pravém smyslu slova obrácení nejsou, neboť mnohdy nečinili pokání důkladně. Během evangelizace možná slyšeli, že mají věřit v Ježíše, ale bez jakékoli výzvy, aby činili pokání a napravili křivdy. Takové obrácené k Ježíši přivádí touha po požehnání a uzdravení, nikoli touha zbavit se svých hříchů. Ve většině případů jsou ti dnešní obrácení tudíž jako nedozrálá miminka, která dříve, než nastal čas, vytáhla nedočkavá porodní bába („evangelista“) v touze po číslech do statistiky! Tato nedonošená děťátka

obvykle velmi brzo hynou nebo mají po zbytek svého života neustále všelijaké problémy, čímž svým pastorům působí nemalé obtíže. Takové lidi nelze nazvat „odpadlíky“, protože v první řadě o nich platí, že nikdy „nevykročili vpřed“! Ježíš řekl, že andělé v nebi se radují nad hříšníkem, který činí pokání, nikoli nad hříšníkem, který uvěří, ale pokání nečiní (Lk 15,7.10).

Zacheovi Ježíš řekl, že do jeho domu přišlo spasení, jakmile prohlásil, že provede restituce všech finančních křivd, kterých se kdy ve svém starém životě dopustil (Lk 19,9). Dnešní evangelisté ale lidem ohlašují spasení, aniž by o restitucích padla jakákoli zmínka!

Ale i ten, kdo činil důkladné pokání a plně se obrátil, musí být následně veden, aby se stal učedníkem a mohl ve svém životě naplnit Boží vůli. Evangelizace není dokončena, dokud se obrácení nestanou učedníky.

Častou příčinou, která evangelistům brání spolupracovat s těmi, kteří ‚obrácené‘ vedou k učednictví, bývá touha budovat si vlastní království. Soudit je nebudeme, neboť je nám řečeno, abychom nesoudili. V poslední den ale budou muset Pánu odpovédět, proč těm, kdo se obrátili, neumožnili stát se učedníky.

Prvním krokem je vést lidi k pokání a víře. Dalším krokem, který potom musí následovat, je křest ve vodě, jak Ježíš jasně říká v Mk 16,16 a Petr v kázání o Letnicích ve Sk 2,38. O povinnosti křtít ve vodě se rovněž hovoří v Mt 28,19. Pro všechny, kteří se znovu narodili, je tedy dalším krokem křest.

Jakmile se člověk stane učedníkem, musí Ježíše následovat každý den.

Podmínky učednictví

Podmínky učednictví jsou naprosto jasně vysvětleny v Lk 14,25-35.

Ježíš zde mluví o muži, který položil základy pro věž, ale stavbu nemohl dokončit, protože nebyl schopen uhradit další náklady spojené s výstavbou (v. 28-30). Z toho vidíme, že být učedníkem není zadarmo, ale že to něco stojí. Ježíš nám říká, že než začneme stavět, máme si nejdříve sednout a sečíst náklady.

Bůh nechce, abychom ještě mnoho let poté, co nám byly odpuštěny hříchy, nevěděli, co učednictví opravdu stojí. O tom, co stojí být učedníkem, říkal Ježíš lidem ihned, když k němu přišli. Upozorňoval také, že věřící, který není ochoten stát se učedníkem, není Bohu k ničemu podobně jako sůl, která pozbyla svou chuť (Lk 14,35).

Aby se z obráceného mohl stát učedník, musí: zaprvé přetnout rodinné vazby, které brání v následování Pána (Lk 14,26); zadruhé musí být ochoten zapřít sám sebe a denně vydávat na smrt sám sebe (Lk 14,27); zatřetí se musí vzdát své lásky k hmotnému majetku (Lk 14,33). To jsou tři minimální požadavky na každého, kdo chce být učedníkem.

První podmínkou učednictví je, že se musíme zbavit své přirozené, nepravé lásky vůči svým rodičům a nejbližším příbuzným.

Ježíš řekl: „Přichází-li někdo ke mně a nemá v nenávisti svého otce a matku, manželku a děti, bratry a sestry, ano i vlastní duši, nemůže být mým učedníkem“ (Lk 14,26).

To jsou silná slova. Co to znamená ‚mít v nenávisti‘? Nenávidět je totéž, co zabít (1J 3,15). Co se zde od nás žádá, je, abychom usmrtili svou přirozenou lásku ke své rodině.

Znamená to, že už je nemáme milovat? Ne, to v žádném případě nic takového neznamena. Když se ale vzdáme své lidské lásky k nim, Bůh ji nahradí láskou nadpřirozenou. Naše láska k nim pak bude čistá. Na prvním místě budeme mít vždy lásku k Bohu, nikoli ke své rodině.

Mnozí jsou vůči Bohu neposlušní, protože se bojí, aby se nedotkli svého otce, matky, manželky nebo jiného člena rodiny. Pán chce mít v našem životě první místo. Pokud mu to místo nedáme, nemůžeme být jeho učedníky. V našem životě je Ježíš Pánem buď všeho, nebo ničeho.

Na Ježíše a jeho pozemský život máme hledět jako na vzor, podle něhož máme vždy jednat. Přestože svou ovdovělou matku miloval, nikdy nedopustil, aby mu zabránila konat dokonalou vůli Otce, a to ani v malém. Vidíme to u příležitosti svatby v Káni, kde odmítl jednat na její pokyn (J 2,4).

Ježíš nás učil, jak máme ‚nenávidět‘ své bratry. Když se ho Petr snažil odvrátit od cesty kříže, obrátil se k němu a pokáral ho těmi nejostřejšími slovy, která kdy komu řekl: „Jdi mi z cesty, satane, jsi mi kamenem úrazu“ (Mt 16,23). Přestože Petr k němu promluvil s velkou dávkou lidského soucitu, Ježíš Petra pokáral, neboť to, co řekl, bylo v rozporu s vůlí Otce.

V Ježíšově životě Otec vždycky zaujímal to nejvýznamnější místo. Tentýž postoj očekává nyní i od nás. Po svém zmrtvýchvstání se Pán Petra ptal, jestli ho miluje nade vše, a teprve potom ho jmenoval pastýřem v církvi (J 21,15-17). V církvi jsou úkoly svěřeny jen těm, kdo Pána milují nade vše.

Když starší sboru v Efesu opustil svou první lásku, Pán ho napomíná, aby nemusel být odmítnut (Zj 2,1-5).

Jestliže můžeme spolu s žalmistou vyznat „Koho jiného měl bych na nebi? S tebou netoužím po ničem na zemi!“, pak jsme fakticky naplnili první podmínku učednictví (Ž 73,25).

Láska, kterou od nás Ježíš požaduje, není emocionální, sentimentální lidská zamilovanost, která nachází vyjádření ve strhujícím zpěvu písní chval. To jistě ne. Láska k Bohu znamená, že ho budeme poslouchat (J 14,21).

Druhou podmínkou učednictví je nenávidět svůj vlastní život. Ježíš řekl: „Přichází-li někdo ke mně a nemá v nenávisti (svého otce a matku, manželku a děti, bratry a sestry, ano i) vlastní duši, nemůže být mým učedníkem“ (Lk 14,26).

A pokračuje ještě silnějšími slovy: „Kdo jde za mnou a nenese svůj kříž, nemůže být mým učedníkem“ (Lk 14,27). Toto je jedno z nejméně pochopených učení Ježíše vůbec.

Ježíš řekl, že učedník bude muset „zapřít sám sebe a každý den vzít svůj kříž a následovat ho“ (Lk 9,23). Důležitější než číst Bibli každý den nebo se denně modlit je zapírat sám sebe a každý den na sebe brát svůj kříž. Zapírat sám sebe znamená totéž jako nenávidět svou vlastní duši – Adamův život, který jsme zdědili. Brát na sebe kříž znamená vydávat svůj život na smrt. Musíme však nejprve tento svůj vlastní život nenávidět, jinak bychom ho nebyli schopni vydávat na smrt.

Úhlavním nepřítelem života v Kristu je náš vlastní život. Bible jej nazývá „tělem“. Zlé touhy, sklony a vášně pramení právě z této tělesnosti. Ta nás podněcuje, abychom za všech okolností činili vlastní vůli, usilovali o vlastní zisk, o vlastní čest, vlastní radost, hledali své vlastní cesty atd.

Jsme-li upřímní, musíme si přiznat, že i naše nejlepší skutky jsou zkažené zlými motivy, které povstávají z našich zkažených vášní. Jestliže nebudeme to „tělo“ nenávidět, nikdy nebudeme schopni Pána následovat.

Proto Ježíš tak často mluvil o nenávisti k našemu vlastnímu životu a o ochotě ho ztratit. Tato výzva se v evangeliích vyskytuje šestkrát: *Mt 10,39; 16,25; Mk 8,35; Lk 9,24; Lk 14,26; J 12,25*. Ačkoli je to nejčastěji zaznamenaný Ježíšův výrok v evangeliích, káže se zřídka a chápe ho málokdo!

Nenávidět vlastní život znamená, že se vzdáme hledání svých práv a výsad, přestaneme usilovat o svou dobrou pověst, vzdáme se osobních ambicí a vlastních zájmů, přestaneme hledat své vlastní cesty atd. Ježíšovými učedníky můžeme být jen tehdy, jsme ochotni jít touto cestou.

Třetí podmínkou učednictví je, že se musíme vzdát veškerého svého majetku.

Ježíš řekl: „*Tak tedy žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem*“ (*Lk 14,33*).

Majetek je něco, co nám naprosto patří, s čím můžeme nakládat, jak chceme. Vzdát se veškerého majetku znamená, že ho už nadále nepovažujeme za svoje vlastnictví.

Názorný příklad vidíme v životě Abrahama. Izák byl jeho vlastní syn - jeho vlastnictví. V danou chvíli řekl Bůh Abrahamovi, aby ho obětoval. Abraham položil Izáka na oltář a byl připraven ho usmrtit. Bůh zasáhl a řekl, že oběť není nutno dokonat, protože prokázal ochotu poslechnout (*Gn 22*). Od té doby si Abraham uvědomoval, že ačkoli má Izáka ve svém domě i nadále, nevlastní ho již. Věděl, že Izák patří jedině Bohu.

Stejným způsobem se musíme vzdát svého majetku. Všechno, co máme, musíme položit na oltář a dát to Bohu.

Bůh může dovolit, abychom některé z těch věcí dále používali. Nemůžeme je ale už nikdy považovat za své vlastnictví. I když žijeme ve vlastním domě, musíme mít stále na paměti, že ten dům patří Bohu a že to je On, kdo nám v něm dovoluje bydlet! To je právě učednictví.

Udělalí jsme to tak se vším majetkem? Tím majetkem se rozumí např. náš bankovní účet, nemovitosti, zaměstnání, schopnosti, nadání, manželka, děti a vše, co pro nás má na této zemi hodnotu. Pokud chceme být opravdovými učedníky, musíme to vše položit na oltář.

Teprve pak můžeme milovat Boha celým srdcem. To je to ‚čisté srdce‘, o kterém mluvil Ježíš v *Mt 5,8*. Čisté svědomí nestačí. Čisté svědomí je důsledkem toho, že jsme se zřekli všech vědomých hříchů. Čisté srdce znamená, že jsme se zřekli *všeho!*

A tak shledáváme, že ryzí učednictví vyžaduje radikální změnu postojů: (a) *vůči svým nejbližším příbuzným*, (b) *vůči svému vlastnímu životu*, (c) *vůči svému majetku*.

Pokud tyto změny neprovedeme upřímně a rozhodně, nebudeme moci cele naplnit Boží záměr s našim životem.

Pokud kazatelé neskončují s hlásáním „ředěného“ poselství o učednictví, nebudou moci budovat tělo Kristovo.

Cesta učednictví

Matouš 28,20 říká, že učedníci se musejí učit poslechnout a splnit každý jednotlivý příkaz, který náš Pán dal. To je cesta, jak se stát učedníkem. Stačí si projít kapitoly *Matouše 5, 6 a 7* a najdeme řadu Ježíšových příkazů, které dal - a přesto většina věřících se neobtěžuje je poslechnout.

Učedník je *žák a následovník*.

V naší zemi je nouze o lidi, kteří se nechali uchvátit povoláním hlásat celou Boží pravdu, kteří sami poslouchají všechny Ježíšovy příkazy a kteří dychtivě touží druhé učit zachovávat všechno, co Ježíš přikázal - a tak budovat tělo Kristovo.

Ježíš řekl, že jeho učedníky poznají všichni podle zvláštního znamení - podle lásky, kterou budou mít jedni k druhým (*J 13,35*).

Mějte na paměti, že učedníci Ježíše Krista se nepoznají podle kvality kázání nebo kvality hudby ani podle toho, že ‚mluví jazyky‘ nebo že si do shromáždění nosí Bibli, ani podle toho, jak hluční dokážou být ve shromáždění! Poznají se podle vroucí lásky, kterou mají jeden k druhému.

Evangelizační shromáždění, které vede lidi ke Kristu, musí vyústit v založení místního sboru, kde se učedníci navzájem milují.

Skutečná situace je však v tomto ohledu smutná. Na mnoha místech, kde se evangelizační shromáždění opakují rok co rok, stěží najdete byt' jen jediný sbor, kde by členové mezi sebou neměli nějaké rozbroje, navzájem se nepomlouvali, ale navzájem se milovali.

Člověk pochopí, jestliže nově obrácení nejsou ihned schopni vést takový vítězný život. Co však říci na to, že se v naší zemi svárem a nezralostí vyznačují dokonce starší a vedoucí křesťanských církví.

To jasně dokazuje, že ta nejdůležitější část velkého poslání (*zmiňovaná v Mt 28,19n*) - učednictví a naprostá poslušnost Ježíšových příkazů - se naprosto ignoruje.

První část velkého poslání (*Mk 16,15*) zdůrazňují obvykle všude. Důraz kladou na evangelizaci, poselství, které Pán potvrzuje znameními a zázraky.

Matouš 28,19n však zdůrazňuje učednictví – život učedníka se vyznačuje naprostou poslušností Ježíšových příkazů. Mnoho křesťanů je zaujato tou první, ale velmi, velmi málo tou druhou. A přece ta první část poselství bez té druhé je neúplná, neužitečná, jako by u lidského těla fungovala jen jedna jeho polovina. Kdo to ale vidí?

Čteme, že Ježíše následovaly velké zástupy, protože na svých evangelizačních shromážděních uzdravoval. Vždy se k nim obrátil a učil je cestě učednictví (*viz Lk 14,25n*). Kéž by to dnešní

evangelisté dělali také tak - buďto osobně, nebo ve spolupráci s apoštoly, proroky, pastýři a učiteli, kteří mohou dokončit dílo, které evangelisté započali.

Proč se kazatelé obávají kázat poselství o učednictví? Protože by to v jejich sborech vedlo ke snížení počtu lidí. Neuvědomují si však, že by kvalita jejich sborů potom byla o mnoho lepší!

Když Ježíš kázal zástupům o učednictví, zástup se brzy zmenšil až na hrstku pouhých jedenácti učedníků (*sr J 6,2 spolu s 6,70*). Těm ostatním se zdálo jeho učení příliš tvrdé a opustili ho (*viz J 6,60.66*). S těmi jedenácti učedníky, kteří s ním ale zůstali, Bůh nakonec svůj záměr dokončil.

Jako dnešní tělo Kristovo na zemi máme pokračovat v díle, které započalo oněch jedenáct učedníků v prvním století. Jakmile jsou lidé přivedeni ke Kristu, musí být vedeni k učednictví a k poslušnosti. Jedině touto cestou se může budovat tělo Kristovo.

Úzká je cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.

Kdo má uši k slyšení, slyš.

KAPITOLA DRUHÁ

Učednictví a rodina

Učedník je *žák* a *následovník* Pána Ježíše. Je to někdo, kdo Ježíše učinil svým vzorem a svůj život se ve všech směrech snaží uvést do souladu s životem svého Pána.

Stejně jako nezištná láska i *učednictví začíná především v rodině*.

Učednictví a rodiče

Základem pravého učednictví je učinit Ježíše Krista ve svém životě Pánem všeho - dát mu vše, co máme a co jsme.

Nejprve se podívejme na to, jak máme „*nenávidět*“ rodiče, a uposlechnout tak příkazu, který nám Pán dal (*Lk 14,26*).

Prvním krokem je rodiče *ctít*. To je první přikázání, ke kterému se vztahuje zaslíbení (*Ef 6,2*). Nemůžeme se naučit „*nenávidět*“ své rodiče tak, jak Pán požaduje, dokud se je nejprve nenaučíme *ctít*. V dnešním světě je mnoho bezbožných dětí, které až s radostí nenávidí své rodiče! Také různé sekty velmi hojně zneužívají tohoto verše, aby k sobě přilákaly mládež, která se nikdy naučila ctít své rodiče.

Ježíšovým vzorem se musí řídit každý jeho učedník. Budeme-li to dělat, nikdy nesejdeme na scesti. Budeme-li však interpretovat jeho slova, aniž bychom současně *měli na zřeteli jeho jednání*, velice snadno *sejdeme* na scesti jako mnozí jiní křesťané. Pán nám přece řekl, abychom se „*učili od něho*“ (*Mt 11,29*).

Jak „*nenáviděl*“ Ježíš svou matku? Především je třeba vidět, že Josefa i Marii *ctil*, když se podřizoval jejich autoritě, dokud žil s nimi v jejich domě v Nazaretu (*Lk 2,51*).

Bible hovoří pouze na dvou místech o těch 30 letech, které Ježíš strávil v Nazaretu.

Především v *Žd 4,15* čteme, že byl pokoušen stejně jako my, a nikdy nezhřešil. Z toho můžeme odvodit, že během těch 30 let, které prožil v Nazaretu, zažil mnohá pokušení - a musela to být stejná pokušení, jaká během prvních 30 let života, od dětství po dospělost, zakouší každý z nás.

Marek 6,3 říká, že Ježíš vyrůstal v rodině alespoň se 4 bratry a 2 sestrami. V jejich chudé domácnosti tedy žilo nejméně 9 členů. (Pokud si dáme do souvislosti *Lukáše 2,24* a *Leviticus 12,8*, zjistíme, že Marie byla příliš chudá, než aby mohla opatřit beránka jako oběť Hospodinu.) Ježíš tedy zajisté neměl svůj vlastní pokojík, kam by mohl ustoupit, když se situace v domě vyhrtila. *Jan 7,5* také říká, že jeho bratři v něho nevěřili. Byli zřejmě žárliví na toho jediného v jejich rodině, kdo se nikdy nerozzlobil a nikdy nebyl sobecký. Všichni se jistě proti němu často spolčovali, utahovali si z něho a všemožně ho škádlili. Každý, kdo ví, jaké to je žít v malém domku s mnoha neobrácenými sourozenci, pochopí, co musel Ježíš v Nazaretu zakoušet. *Přesto nikdy nezhřešil*. Navíc Josef pravděpodobně zemřel, ještě když byl Ježíš v mladistvém věku nebo kolem dvaceti let (protože o Josefovi během let Ježíšova veřejného vystoupení se už nic nepíše). Tím na Ježíše jako nejstaršího syna dopadlo břemeno v podobě povinnosti zajistit obživu pro

osmičlennou rodinu. Musel tvrdě pracovat, aby tak velkou rodinu uživil. Za těchto okolností byl Ježíš vystaven celé řadě pokusů. Přesto nezhřešil.

Za druhé, Ježíš se s rodiči vrátil do Nazareta „*a poslouchal je*“ (Lk 2,51) - celou dobu, co žil v jejich domě - po celých 30 let. A nebylo to jednoduché. Víme to všichni z vlastní zkušenosti z dětství. Jak často se nám jako dětem nelíbilo, když rodiče řekli, že máme něco udělat, a nám se chtělo dělat něco jiného!

Svým dětem mohou Ježíše dávat za vzor všichni rodiče. Otcům je řečeno, aby své děti vychovávali „*v poučení našeho Pána*“ (Ef 6,4). Co znamená ono „*v poučení*“? V první řadě to, že Ježíš svým jednáním a chováním v čase svého dětství, kdy žil v Nazaretu, zanechal příklad všem dětem.

Pokud chlapec nebo dívka bude následovat Ježíšova příkladu ve smyslu toho, co je uvedeno výše, bude růst v moudrosti a bude Bohu stále milejší - jak čteme o Ježíši samotném (Lk 2,52).

Dokonce i v dospělosti, když žijeme v manželství, musíme stále ctít své rodiče, i když zestárli. V *Genesis 9,21-27* čteme, že Noemův syn Chám uviděl svého otce, jak leží opilý a nahý ve stanu. Chám byl v té době dospělý muž. Víme, že byl ženatý ještě předtím, než přišla potopa. Chám to šel povědět svým bratrům, a tím zostudil svého otce. Co Chám řekl, byla sice pravda, ale uvedl tím na svého otce hanbu. V důsledku toho na Cháma a celou jeho rodinu přišlo prokletí. Nactiutřači jsou Bohem prokletí, *i když mluví pravdu!* Žádný nactiutřač se nemůže stát učedníkem Ježíše Krista.

Druzí dva Noemovi synové, Šém a Jefet, svému starému otci projevíli úctu tím, že vešli pozadu (aby neviděli jeho nahotu) a přikryli ho. Proto oni oba i jejich rodiny získali požehnání.

Jaké poučení si můžeme vzít z tohoto příběhu? Bůh žehná těm, kdo své rodiče ctí, a uvádí prokletí na ty, kdo jimi pohrdají. Tento příklad je v Bibli uveden hned v první knize jako varování a příklad pro každého z nás - mladé i staré.

Ačkoli Josef a Marie (podle standardu Staré smlouvy) byli bohabojní lidé, musíme si uvědomit, že nemohli vítězit nad hříchem (to je zaslíbení dané výlučně lidu Nové smlouvy - viz Ř 6,14). Tehdy ještě neměli Ducha svatého a nedošli milosti jako my dnes. Museli tedy mít doma hádky, ztráct trpělivost jeden s druhým a hřešit různými dalšími způsoby. (Pokud se vám zdá těžké to přijmout, bude to pravděpodobně tím, že Marii považujete za *neposkvrněnou!*) Za tu dobu, co Ježíš bydlel s Josefem a Marií v Nazaretu, musel je vidět zhřešit mnohokrát. Přesto jimi nepohrdal. To z velké části vysvětluje, co znamená ctít své rodiče.

Příslaví 23,22 říká: „*Nepohrdej svou matkou, až zestárne.*“ Vidíte-li nějaké chyby u svých rodičů („*nějakou nahotu*“), nepohrdejte jimi. Zakryjte ty jejich slabé stránky a nikdy o nich nikomu nevykládejte. Tímto způsobem bychom se v podstatě měli chovat ke každému, neboť je psáno, že věrná láska „*přikryje množství hříchů.*“

Pokud jste znovuzrození křesťané a vaši neznovuzrození rodiče chtějí, abyste udělali něco, co je v rozporu s Písmem (například, abyste uctívali modlu nebo si vzali někoho nevěřícího apod.), můžete jim *uctivě* říci, že takovou věc udělat opravdu nemůžete, protože Boží Slovo vám to zakazuje. Kvůli Pánu se jim *musíte* odhodlaně postavit. Nesmíte to ale udělat *arogantně!* Lze to říci *zdvořile a vlídně.*

V otázkách, které nejsou v rozporu s Písmem, děti, které *bydlí u svých rodičů*, musí poslouchat. Když z domova odejdou a založí svou vlastní rodinu, jsou zproštěni od toho, aby své rodiče museli *poslouchat*. Stále však své rodiče musí ctít a pečovat o ně.

Vidíme to tak u Ježíše, jehož příkladu mají učedníci následovat. Ježíš odešel z domova ve věku asi 30 let a byl pokřtěn. Prvním střetem, o kterém v evangeliích čteme, je událost, která se stala na svatební hostině v Káni. Marie znala Ježíše po 30 let jako poslušného syna, který byl schopen doma vyřešit mnoho složitých situací. Věděla, že Ježíš si nějak poradí i s tím nedostatkem vína. Pravděpodobně nečekala zázrak, protože Ježíš nikdy předtím žádný zázrak neudělal. Měla však zkušenost, že její syn je moudrý a vynalézavý. Proto ho žádala, aby něco vymyslel.

Zde pojednou vidíme, že s ní Ježíš mluví ostře: „*Ženo, co ode mě chceš?*“ (J 2,4a). Opustil již domov, a byl proto zproštěn povinností ji poslouchat.

Z toho můžeme porozumět, co měl Ježíš na mysli, když učil své učedníky, že mají „*nenávidět*“ své rodiče. I my musíme získat tuto vyváženost. Musíme své rodiče poslouchat, když žijeme v jejich domě, a musíme je „*nenávidět*“, jde-li o to, jednat podle Božích příkazů. Když došlo na Boží vůli a službu, kterou Otec Ježíši svěřil, řekl Ježíš Marii: „*Můj čas ještě nenastal*“ (J 2,4b). Když jsme opustili domov a založili vlastní rodinu, nejsme již více poddáni svým rodičům.

Je zajímavé, že *první* příkaz v Bibli určený všem mužům říká: „*Proto opustí muž svého otce i matku a připojí se ke své ženě*“ (Gn 2,24). To bylo vyhlášeno již v době Adamově, který neměl otce ani matku, a neměl tedy koho opustit! Tento příkaz byl tedy určen jeho potomkům.

Naneštěstí ve většině manželství v Indii manžel tento Boží příkaz *neuposlechne*. Lze pochopit, že nekřesťané jsou více spojeni se svými rodiči než se svými manželkami. Co si ale máme myslet o křesťanech, kteří v této věci následují nekřesťanské indické tradice? Ti pak nemohou uskutečňovat manželský model, jaký chce Bůh naší zemi ukázat.

Především - nejde o to, aby muži opustili své rodiče fyzicky, ale o to, aby se od nich oddělili *citově*. Mužova láskyplná oddanost a niterné přilnutí patří v první řadě *jeho manželce*, a ne jeho rodičům.

Podobně je přikázáno i ženě, aby zapoměla na dům svého otce (Ž 45,11).

O své rodiče musíme samozřejmě pečovat, zvláště když jsou staří a slabí. I v tomto nám Ježíš dal příklad, jak se postaral o svou ovdovělou matku, když ji v okamžiku, kdy umíral na kříži, předal Janovi (J 19,26n). Rodičům se ale nikdy nesmí dovolit, aby se postavili mezi manžela a manželku. Mnoho křesťanů v Indii selhalo v následování Pána kvůli svému přemrštěnému, přirozenému poutu vůči rodičům.

V *Deuteronomiu 33,8-11* je napsáno, proč byl kmen Lévi Bohem vybrán pro kněžskou službu. Dostali tento úřad odměnou za to, že Boha ctíli nad své rodiče, sourozence i nad své děti. Když Mojžíš uviděl, že Izrael uctívá zlaté tele, řekl: „Kdo je Hospodinův, ke mně!“ Vpřed vystoupil pouze kmen Lévi a v ten den se shromáždil k Mojžíšovi. Léviho synům pak Mojžíš přikázal, aby prošli táborem a pobíjeli i své bratry, přátele a příbuzné, kteří měli účast na tom modlářství (Ex 32,26nn). Léviho synové se zde stali předobrazem pravých učedníků Ježíše.

Pouze několik dní předtím dostali Izraelité skrze Mojžíše Zákon, který jim přikazoval ctít rodiče (Ex 20). V této chvíli ale dostali příkaz tasit meč a každý měl zabít své nejbližší. Zde vidíme *obě*

strany pravdy. Když synové Léviho viděli své příbuzné uctívat modly, mohli se je snažit ušetřit a jít zabít někoho jiného. To ale neudělali. „*Na vlastní bratry nebrali ohled a ke svým dětem se neznali*“ (Dt 33,9).

Kolik je těch, kteří nezachovají Boží příkazy, dojati matčiny slzami nebo výčitkami: „Podívej se, kolik jsme toho pro tebe udělali.“ Tím sami sebe učinili nehodnými stát se Ježíšovými učedníky.

Jestli jste ale v opačném extrému a máte své vlastní sobecké důvody rodiče *nenávidět* (jako mnoho dětí), pak to, co bylo právě řečeno, se na vás nevztahuje. To, čemu se budete muset nejprve naučit, je své rodiče *ctít*.

Pouze ti, kteří se *nejprve* naučili „*ctít*“ své rodiče, mohou pochopit, co měl Ježíš na mysli, když řekl, že máme své rodiče „*nenávidět*“. Tato slova o „*nenávisti*“ k rodičům adresoval Pán pouze těm, kteří své rodiče již *ctít* dovedli.

Lidé, kteří nepoužívají meč (jako to dělal Ježíš) pro lidskou změkčilost, a dělají tudíž ve svém životě kompromisy, budou z dlouhodobého hlediska duchovně strádat. Pro syny Léviho muselo být bolestné takto jednat se svými rodiči. Ale pro Pána to udělali.

V *Malachiáši 2,4n* Hospodin říká, že dal Lévimu smlouvu *života a pokoje*, protože Lévijci se báli Boha a ctíli jeho jméno. Ten pokoj byl ale vykoupen *mečem!*

Jak se to všechno na nás vztahuje dnes? Nepoužíváme proti druhým *fyzické* meče jako Lévijci v dobách Staré smlouvy. Používat „*meč*“ pro nás dnes znamená, že máme odříznout *lidské pouto* ke svým rodičům a příbuzným a nahradit ho *poutem Božím*. Lidské pouto k rodičům nás může přivést do hříchu, když se bojíme, abychom se jich nějak nedotkli, nebo tím, že se jim chceme líbit. Boží pouto nás naproti tomu nejen ochrání od hříchu, ale umožní nám milovat je hlouběji a čistěji a dá nám schopnost je milovat, i kdyby nás oni nenáviděli!

A pokud v určité situaci nastane konflikt mezi tím, co si přejí rodiče, a co nám říká Bůh, že máme dělat, pak musíme poslechnout Boha. V takových situacích nás Bůh podrobuje testu, aby zjistil, na kolik se ho bojíme a zda se chceme více líbit jemu, nebo lidem.

Otázku, jaké místo v našem životě dáme rodičům, manželce, dětem a ostatním členům rodiny, a jaké místo dáme Bohu, je třeba vyřešit jednou pro vždy, ihned v počátku našeho křesťanského života, jinak budeme mít problémy po celý život.

Bůh nás bude ctít, když my budeme ctít jeho. Dokonce i vaši rodiče budou požehnáni, pokud se postavíte za Pána. Konečným Božím cílem je naše dobro a dobro pro naše blízké. Takže ti, kdo dělají kompromisy, ochuzují duchovně nejen sebe, ale o požehnání připravují i své rodiče. Pokud Boha posloucháte, nikdy nemůžete utrpět škodu.

Když Bůh od Abrahama chtěl, aby se vzdal Izáka, šlo o totéž. Izák se stal miláčkem Abrahamova srdce a jeho modlou. Proto Bůh řekl Abrahamovi, aby se Izáka vzdal.

Jste připoutáni ke svým rodičům, manželce nebo dětem tímto druhem pouta? Pak nemůžete být učedníkem.

Když vaše manželka začne pomlouvati někoho ze sboru, přidáte se a začnete tomu duchu pomluv přizvukovat, nebo se od toho vnitřně distancujete? Snažíte se líbit své ženě? Pokud ano, budete ztracen vy a ztracena bude i vaše manželka. Jestliže se však budete udržovat v čistotě, zachráníte alespoň sám sebe a z dlouhodobého hlediska pak může být spasena i vaše žena. Takže cesta „nenávisť“ je tím nejlepším řešením pro všechny zúčastněné.

Budeme-li v těchto věcech radikální, nikdo nám nemůže zabránit v tom, abychom se stali kněžstvem Nové smlouvy.

Dovolte mi ještě jednou připomenout: Když se *rodičům* postavíte, *nesmíte být hrubí*. Buďte zdvořilí a řekněte: „Je mi líto, tati. Nemohu to udělat, protože je to proti Božimu slovu.“ Řadu zbytečných problémů si mnozí mladí věřící působí právě tím, že se nenaucili rozlišovat mezi pevným postojem na obranu pravdy a svou hrubostí.

Učednictví a manželství

Manželství je velmi důležitý krok, který může člověku vybudovat nebo zničit celý život.

Mladí lidé, kteří hledají Boží vůli ohledně manželství, musejí Pánu říci, že jsou především jeho učedníky a že manželství nepovažují za to *nejdůležitější* ve svém životě, neboť tím *nejdůležitějším* je pro ně *následovat Ježíše*.

Učedník je ten, kdo pro Ježíše opustil vše. Je ochoten zůstat dokonce i svobodný, pokud si to Pán přeje. Jedině takoví mladí lidé odhalí, že v manželství, které je darem od Boha, je nejlépe. Když vidíme, kolik je dnes nešťastných manželství mezi věřícími a jak v nich chybí harmonie, je nám jasné, že tyto páry nevstoupily do manželství prvořadě jako učedníci Páně.

Jakmile dáme Pána na první místo, můžeme hledat Boží vůli z hloubi „upokojení“. Víme, že když Bůh připravoval ženu Adamovi, uvedl ho do spánku. Adam nemusel pobíhat po zahradě a hledat partnerku! I my, když činíme Boží vůli, máme v důvěře spočinout „v pokoji“. Bůh sám nám potom životního partnera přivede v pravý čas. To neznamená, že bychom partnera neměli hledat. Nemusíme ale panikařit.

Mladí muži ve věku 25 let a mladé ženy ve 20-ti by se měli začít *modlit* za svého budoucího životního partnera. Než dosáhnete tohoto věku, měli byste myslet *pouze* na Pána, jeho slovo a jeho dílo, aniž byste mysleli na manželství. Neztrácejte čas tím, že o každé atraktivní dívce nebo o každém atraktivním chlapci, kterého potkáte, budete přemýšlet jako o svém možném životním partnerovi. A když najdete někoho opravdu atraktivního, neříkejte si: „Musím jednat rychle, aby mě někdo nepředběhl!“ Jestli Bůh toho člověka skutečně vybral pro tebe, bude ti ho rezervovat, a nikdo jiný nebude mít šanci! Jsi-li opravdový učedník Páně, bude ti rezervovat toho nejlepšího člověka.

David se nesnažil uchvátit Saulův trůn, ale čekal na Boží čas, a Bůh ho nazval „*mužem podle svého srdce*“ (*Sk 13,22*). Totéž řekne o vás, budete-li ochotni čekat, až vše přijmete z jeho ruky. Když na prvním místě trávíte čas hledáním Božího království, můžete otázku manželství ponechat plně v rukou Božích - tam bude naprosto v bezpečí. Pokud ctíte Boha, on bude ctít vás.

Příslaví 19,14 říká, že dům a majetek lze zdědit po otcích, ale dobrá manželka je od Hospodina. Proto očekávejte, že manželku, nebo manžela vám dá Pán.

Jak by měl učedník správně hledat svého životního partnera?

Pevně věřím v „*dohodnutá*“ manželství - manželství *připravená Bohem!* Bible hovoří o dvou takových manželstvích. Bůh přivedl manželku Adamovi. A Bůh také našel manželku Izákovi. Moje vlastní svědectví je, že Bůh našel manželku i mně - tu nejlepší, jakou mi mohl dát.

Hospodinovy oči procházejí celou zemi, aby posiloval ty, kdo jsou mu oddáni celým srdcem (*2Pa 16,9*). Nikdo nemůže prohledat celý svět jako Bůh. Kdo v něho doufá, nezklame se *NIKDY*.

Takže chcete-li dobrou manželku nebo manžela, staňte se nejprve oddaným učedníkem Ježíše. A Bůh se pak o vaše manželství osobně postará. „*Stane se vám podle vaší víry.*“ Abrahamův služebník se modlil a prosil Hospodina, aby ho dovedl k té pravé ženě pro Izáka - a Pán to udělal (*Gn 24*). *Tento Bůh je tvůj Otec a On to může udělat i pro tebe.*

Bible říká, že Bůh nám zjevuje svou vůli prostřednictvím obnovené mysli (*Ř 12,2*). Musíme tedy dovolit proměnu naší mysli, abychom mohli zjistit, jak dokonalá je Boží vůle. Teprve obnovená mysl je schopna vidět lidi z Božího hlediska.

V *Příslaví 31, 10-31* nacházíme, jaké vlastnosti a charakter by měla mít manželka, jakou Bůh doporučuje. Zde popisované ctnosti by měli u dívek vyhledávat všichni mladí muži, když zvažují, zda je vhodná pro manželství, nebo ne. Jsou to vnitřní hodnoty, které by všechny mladé ženy měly rozvíjet po celý svůj život.

Mnozí mladí muži hledí jen na krásu a šarm - tedy právě na to, o čem *Příslaví 31,30* říká, že je pomíjivé a klamavé. *Příslaví 11,22* používá velmi silná slova, když říká, že krásná dívka, která nemá úsudek a je bez rozumu (počátek rozumnosti je bázeň před Hospodinem), je jako svině se zlatým kroužkem v nose. Někteří muži jsou tak unešeni tím „*kroužkem*“ (krásou), že se ožení se sviní (dívkou)!

Žena, popsána v *Příslaví 31* pracuje pilně svými rukama a vstává časně zrána (*verše 13.15*). Vysadí vinici, aby získala něco navíc pro svou rodinu (*v. 16*), je opatrná v utrácení peněz, pomáhá chudým a „*na jazyku mívá vlídné naučení*“ (*v. 26*) - jinými slovy je pracovitá, skromná a šlechtná a její řeč je laskavá.

Její ruce jsou *tvrdé* (od tvrdé práce) a její jazyk je *hebký*. Naneštěstí to, co nacházíme u mnoha dnešních věřících dívek je pravý opak - jejich ruce jsou *hebké* (leností) a jejich jazyk je *tvrdý* (arogancí)! Běda muži, který se ožení s takovou ženou!

Dobrou manželku ale nemusí člověk nutně najít mezi dívkami, které navštěvují všechny možné akce a biblické hodiny. Mladí muži by měli být na pozoru a neplést si *nábožnost* s *duchovností!* Až se oženíte, budete potřebovat manželku a vaše děti maminku. Žádný z vás doma nebude potřebovat učitelku nedělní školy! To mějte na paměti!

Píseň písní 8,9 učí, že dívky jsou dvojího druhu - jedny jsou jako (nosná) *zed'*, druhé jako *brána* (otvor ve zdi). *Brána* je dívka se srdcem otevřeným dokořán pro každého. *Zed'* je dívka skromná a zdrženlivá, jak si Bůh dívky přeje mít. Je-li dívka branou, verš dále říká, že její rodiče ji budou muset zatarasit (t.j. v mnoha ohledech ji omezovat). Je-li onou zdí, můžete na ní vybudovat „palác“ - zbožný domov!

1. *Petrova 3,3n* vyzývá všechny ženy, které se chtějí stát učednicemi Ježíše, aby se vyhýbaly drahému oblečení a šperkům, protože nejcennější věc, kterou Bůh u ženy hledá, je „*tichý a pokojný duch*“. Ačkoliv způsob oblékání není tím primárním, podle čeho poznáte učednici, je pravda, že oblečení, které žena nosí, odhalí o jejím charakteru mnohé. Hodnoty, které uchovává ve svém srdci, se často projeví ve způsobu jejího oblékání. Ježíšova učednice nebude ušmudlaná a nebude se oblékat nedbale. Nebude však ani mrhat penězi za příliš okázalé a předražené oblečení nebo šperky.

Proto mladí muži, kteří hledají zbožnou ženu, by se měli především soustředit na Boží bázeň spojenou s tichým a pokojným duchem, pracovitost, laskavou řeč, skromnost a prostotu.

Když dívky zvažují, zda vstoupit do manželství, obvykle u muže dají na vzdělání, peníze a dobrý vzhled. Je pravda, že by žena neměla uvažovat o někom, kdo není schopen zajistit rodinu, neboť Bible vybízí všechny muže, aby se nejdříve věnovali rozvoji podnikání (zajistit si zdroj obživy), než začnou budovat svůj domov a rodinu (*Př 24,27*). To ale není všechno!

Dívka by se měla nejprve ujistit, že chlapec, o kterém uvažuje, je upřímný Ježíšův učedník, *kterého by si mohla vážít*. Mohla bys ho učinit svou hlavou radostně, a ne pouze proto, že to tak přikazuje Bible? To je jedna z *prvních věcí*, na kterou se musíte ptát samy sebe, pokud jde o jakéhokoli chlapce.

Chcete-li o tomto tématu vědět více, přečtěte si mou knihu „*Sex, Love & Marriage - The Christian Approach*“ („Sex, láska a manželství - v křesťanském pojetí“).

Učednictví a domov

U *Malachiáše 2,15* čteme, že Bůh učinil muže a jeho ženu jedno, aby z nich mohl získat zbožné potomstvo. Vychovávat děti může kdokoli. Vychovat zbožné děti může ale jen učedník Páně.

Tou nejdůležitější podmínkou je, aby alespoň jeden z rodičů byl horlivým učedníkem Ježíše, který Pána miluje celým srdcem. Polovičatý křesťan nemůže děti vychovat ke zbožnosti.

Druhým nejdůležitějším požadavkem je *jednota* mezi manželi. Ta však není možná, pokud je učedníkem jen jeden. V takovém případě musí o své děti se satanem bojovat sám. Věří-li ale celým srdcem oba, je vše mnohem snazší. Proto na správné volbě partnera pro manželství tolik záleží.

Pokud se manželé spolu často hádají a svalují vinu jeden na druhého, je velmi obtížné vychovat děti ke zbožnosti. Pokud chcete mít zbožnou rodinu, hledejte jednotu se svým manželem/manželkou za každou cenu - i když se budete muset vzdát řady svých práv. Dočkat se ale jednou toho, že vaše děti následují Pána, však stojí za to.

V jednotě mezi dvěma učedníky je obrovská síla. Ježíš u *Matouše 18,18nn* řekl, že když se dva učedníci na zemi sjednotí, mají pravomoc svazovat skutky satanských sil v „*ponebesi*“ (*Ef 6,12*). Tak můžeme držet duchy zla mimo naše rodiny a bránit jim, aby působili na naše děti.

V *Efeským 5,22 - 6,9* Duch svatý mluví o vztazích v rodině - mezi ženou a mužem, dětmi a rodiči, otrokem a pánem. Bezprostředně nato (*od v. 10 dále*) Duch svatý hovoří o zápase proti duchům

zla v nebeských oblastech. Co nám tím chce říci? To, že satanovy útoky jsou primárně zaměřeny proti vztahům v rodině. Zde je třeba satana porazit ze všeho nejdříve.

Manžel a manželka, kteří se spolu hádají, nemusí tušit, že (rozkoem, který se tím mezi nimi vytváří) otevírají satanu dveře své rodiny, aby mohl útočit na děti. Vzpurné dítě, které hrubě odmlouvá rodičům, mohlo tuto nákazu chytit od své matky, která mluví podobně se svým manželem nebo od svého otce, který je v nějakém ohledu ve zpouře proti Pánu. Zlobit se na chudáka dítě, že chytilo takovou nákazu, nemá smysl, vždyť to byli rodiče, kdo tu nákazu zavlekl domů! V první řadě by tedy měli činit pokání rodiče.

Jednota v rodině je mnohem důležitější než to, jestli máte veliký a krásný dům a všelijaké technické vymoženosti. Sláva Boží se může projevat v rodině, která žije třeba i v chatrči, pokud kladou následování Pána na první místo.

Pravý učedník Páně bude svobodný od té hrozné nákazy „*svalování viny na druhé*“, kterou získali Adam a Eva v zahradě Eden. Adam obviňoval za svůj hřích Evu a Eva zase hada.

Království nebeské patří těm, kdo jsou „*chudí v duchu*“ (Mt 5,3), a jejich nejdůležitějším rysem je především to, že si uvědomují *vlastní* selhání a nedostatky. Manžel a manželka, kteří jsou oba chudí v duchu, promění svůj domov v malé nebe na zemi. V takových rodinách, bude soudit každý sám sebe, a ne svalovat vinu na druhého. Do takových rodin ďábel mít přístup nikdy nebude. Umíte si představit, jak úžasné požehnání mají děti v takových rodinách?

Dovolte mi říci pár slov o „*pracujících matkách*“. V dnešní době se to naneštěstí stává v některých městech nutností kvůli vysokým nákladům na bydlení. Je však třeba, aby pracující matky měly na mysli určité zásady.

Titus 2,5 nám říká, že Boží vůle pro ženy je, aby se v první řadě „*staraly o domácnost*“. Žádná matka by tedy neměla zanedbávat povinnosti v domácnosti proto, aby mohla vykonávat povolání mimo domov. Co se její lásky a oddanosti týče, na prvním místě musí být vždy *Pán, potom manžel a pak její děti - v tomto pořadí*. Její práce (pokud již nějakou musí vykonávat) musí být na čtvrtém místě, až po těch třech uvedených výše.

Vdané ženy, které nemají doma děti, mohou do práce chodit bez větších problémů.

Důvody, proč matky s malými dětmi chodí do práce, jsou dnes obvykle *dva*:

1. *Z nutnosti*, kde příjem manžela nestačí na pokrytí rodinných potřeb.
2. *Pro luxus*, když manželé touží po vyšší životní úrovni.

Pokud můžete před Bohem upřímně říci, že ve vašem případě je to proto, *abyste se uživilí*, pak si můžete být jisti, že Bůh vám dá zvláštní milost zvládnout všechny rodinné povinnosti.

Pokud je však skutečným důvodem touha po *luxusu*, pak vás musím upozornit, že děláte nebezpečnou věc. Následky se mohou dostavit až po mnoha letech; děti budou vzpurné a Bohu neužitečné nebo vám utečou z domova. Pak už bude pozdě s tím něco chtít dělat.

Bůh je mi svědkem, že *kážu jen to, co sám žiji*. Když se v roce 1969 narodil náš první syn, byla moje manželka zaměstnána jako lékařka. V té době jsme žili jen z mého malého příjmu, který jsem dostával z měsíce na měsíc. Úspory jsme neměli žádné, ale rozhodli jsme se, že moje

manželka se vzdá své kariéry lékařky, zůstane doma a bude se starat o rodinu. Po celých dalších 28 let do práce nikdy nenastoupila, ale zůstala doma a vychovávala naše čtyři syny k lásce a k následování Pána Ježíše. A výsledek? Dnes se radujeme, když vidíme, že všichni čtyři jsou znovuzrozeni, pokřtěni, následují Pána a jsou mu svědky. *Takové požehnání* je mnohem větší než *tři nebo čtyři miliony rupií*, které mohla moje žena jako lékařka vydělat za těch 28 let praxe. Nemáme, čeho bychom dnes litovali. Naše svědectví zde uvádím jen proto, abych pomohl ostatním matkám, které v této věci hledají Boží vůli.

Pravý učedník bude také dávat pozor, jaké knihy a časopisy se dostávají do jeho rodiny i jaké televizní programy a videa sledují jeho děti. Manžel jako hlava rodiny musí být *přísný* jako *vrátný*, který má za úkol zajistit, aby do jeho domu nemělo přístup nic světského. Musí si počínat jako manažer vstupní kontroly v továrně. Vše, co vchází, musí zkontrolovat a certifikovat. Rodiče, kteří chtějí, aby se jejich děti staly učedníky Páně, nesmějí v takových věcech dát na dětské rozmary a chtění, protože dovolit jim, co chtějí, není láska, ale hloupost a nevěrnost vůči Pánu.

Sbor je tak silný, jak silné jsou jeho rodiny. *Jsou-li slabé rodiny, je slabá i církev*. Síla církve nespočívá v hlasitém rámusu nebo v melodickém zpěvu, a dokonce ani v tom, jak kvalitní mají kázání, ale tom, jak zbožné jsou rodiny, které jej tvoří.

Kéž se nám v naší zemi daří budovat rodiny, které oslavují našeho Pána.

KAPITOLA TŘETÍ

Učednictví a peníze

„Žádný sluha nemůže sloužit dvěma pánům. Buď bude jednoho nenávidět a druhého milovat, nebo se bude jednoho držet a tím druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i penězům“ (Lk 16,13).

Pán Ježíš učí, že alternativním pánem je mamon (peníze a bohatství). Tím alternativním pánem není satan, jak by si mohl někdo na první pohled myslet, protože žádný učedník Páně není v nebezpečí, že by mohl milovat satana a přitom se domnívat, že miluje Boha! V případě mamonu toto nebezpečí ale existuje.

Dokud žijeme na světě, setkáváme se s mamonem každý den. A nebudeme-li jako učedníci Páně opatrní, hrozí nám nebezpečí, že se můžeme začít domnívat, že je možné milovat současně Boha i bohatství.

Peníze nás mohou snadno ovládnout a bránit nám, abychom se stali učedníky Páně. Proto nemůžeme být v otázce peněz neutrální, stejně jako nemůžeme být neutrální, pokud jde o satana. Buď jsme učedníky Pána Ježíše, nebo učedníky mamonu. Nelze být učedníkem obou současně! V životě buď usilujeme o to, abychom se líbili Bohu, nebo usilujeme o peníze. Jsou to přímé protiklady, jako opačné póly magnetu. Jsme-li přitahováni Bohem, budou nás peníze odpuzovat. Abyste mohli *Boha plně milovat, musíte nenávidět mamon*. Toto prohlášení buď musíte přijmout jako pravdivé, nebo Ježíše usvědčit ze lži!

Pohrdat penězi znamená, že o ně nepečujeme. Užíváme je sice, ale nejsme jimi spoutáni. V nebi jsou ulice dlážděny zlatem. Zde na zemi si lidé dávají zlato na hlavu, ale v nebi bude zlato pod našima nohama. Nebe je připraveno pro ty, kteří se naučili mít peníze pod svýma nohama již zde, na zemi.

Ježíš vůči učedníkům učinil mnoho radikálních prohlášení. Řekl, že jestli nás pravé oko svádí k žádostivosti, měli bychom je „vyrvat“. Tím nám ukazuje, jak závažné je být vlastníma očima sváděn k chtivosti. Řekl také, že kdo ho chce následovat, musí „nenávidět“ své rodiče. Tím naznačuje, že nejsilnější námitky vůči našemu následování budou přicházet od členů naší vlastní rodiny. Stejně radikálním způsobem mluvil Ježíš také o penězích. Řekl, že když chce člověk milovat Boha, musí „nenávidět“ peníze. Srdce mnoha křesťanů přilnula k penězům, proto nemohou přilnout k Bohu. Velmi málo věřících však bere tyto příkazy vážně. A to je důvod, proč se nikdy nevydali cestou učednictví.

Pán nepovolal své učedníky k askezi, aby začali žít někde v lese, vzdali se manželství, zaměstnání, majetku i peněz. Křesťané nejsou učedníky Jana Křtitele, ale Ježíše. A víme, že Ježíš většinu svého života pracoval jako tesař, aby měl peníze na obživu pro svou rodinu.

Ježíš měl v otázkách každodenního života vyvážený postoj. Na svatební hostině dokázal zajistit hojnost vína, ale dovedl se také 40 dnů postit. Pravý učedník se bude umět těšit z dobrého jídla, ale bude se umět i postit, bude-li toho třeba.

Láska k penězům je něco, co má v sobě každý člověk. Kdo říká, že peníze nemiluje, se buď mýlí, nebo vědomě lže, protože peníze miluje každý. Bible říká, že „láska k penězům je kořenem všeho zla.“ Od ní nás může osvobodit pouze Pán.

V Bibli je mnoho příběhů o těch, kdo dobře začali, ale nakonec Boží cíl minuli. Lot odešel kvůli penězům do Sodomy a celou svou rodinu tím zničil. Balaám prorokoval pro peníze a sám sebe tím zničil. Gehazi zatoužil po penězích od Námána, a tím ztratil příležitost stát se Božím prorokem. Démas opustil Pavla, protože si zamiloval tento svět (2Tm 4,10). V dějinách křesťanství takových případů nebylo málo.

Spravedlnost v hospodaření s penězi

Pokud někdo před obrácením hospodařil s penězi nepoctivě, nemůže po obrácení říci, že když mu Bůh jeho minulost odpustil, nemusí již nijak usilovat o to, aby napravil předešlé křivdy. Ukradené peníze musíte po obrácení vrátit při nejbližší příležitosti. Dluhy musíte splatit co nejdříve. Tyto věci musíte vyřešit rychle, i za cenu, že budete muset vynechat několik jídel a prodat něco, co doma nutně nepotřebujete. To je cesta uřednictví.

Možná, že na restituce nemáte dost peněz. Vždycky ale můžete začít splácet alespoň po malých částkách - třeba jen deset rupií měsíčně. Bůh ctí ty, kdo ctí jeho. Bible říká, že máme dávat podle toho, co máme, vždyť to, co se počítá, je ochota. Bůh nás přijímá podle toho, co jsme *schopni udělat* (2K 8,12). Zacheovi Ježíš řekl: „Dnes přišlo spasení do tohoto domu,“ když Zacheus řekl, že provede restituce - ne předtím (Lk 19,9)! Bůh nikdy nemůže žehnat nepravosti. Mnozí křesťané nemohou duchovně růst, protože neprovedli restituce.

(Ř 13,8) nás vybízí, abychom nikomu nic nebyli dlužní. Pokud jsme si půjčili peníze, měli bychom je vrátit co nejdříve. Jedním ze zaslíbení, která Bůh Izraelitům dal, bylo, že pokud budou jeho příkázání zachovávat, nikdy si nebudou muset půjčovat peníze (Dt 28,12). Kupovat věci na úvěr je forma půjčky a cesta, jak upadnout do dluhů. Je lépe se v životě obejít bez některých moderních vymožeností než bez Božího požehnání.

A co půjčka od banky nebo svého zaměstnavatele? Je správné vzít si půjčku na dům nebo auto? V tomto je dobré mít na paměti zásadu „*vyrovnaného rozpočtu*“. Vlastníte-li něco, co svou hodnotou vyváží dlužnou částku ve vaší finanční rozvaze (třeba dům, auto nebo skútr), pak v dlužích vlastně nejste, protože máte protihodnotu vůči dlužné částce. Pokud byste náhle zemřel, vaše manželka nebude zatížena dluhem. Dům (nebo auto) se může prodat a dluh tak splatit. Pokud jste si však peníze půjčili na svatební hostinu a všechno projedli, pak nemáte žádnou protihodnotu. Tehdy *jste* v dlužích. Takovým pohledávkám se musíme vyvarovat.

Mnozí křesťané se zachovávají velmi nerozumně, když za svatbu utratí spoustu peněz. Mnoho manželských párů vstupuje do manželství s prokletím dluhu, který jim visí nad hlavou jen proto, že chtěli mít velkolepou svatební hostinu. Může jim trvat mnoho let, než se takového dluhu zbaví - a to vše jen proto, že chtěli udělat dojem na lidi nákladnou hostinou. Báli se toho, co by o nich řekli lidé, kdyby měli skromnou svatbu, ale nebáli toho, *co si o tom pomyslí Bůh, že se tím na dlouho dostávají do dluhů*. Chválím Boha za ty věřící, kteří měli odvahu udělat svatební hostinu jen s kávou a sušenkami, *protože nic lepšího si nemohli dovolit*. Máte-li dost prostředků na velkou hostinu, udělejte, co se vám líbí. Dostat se ale do dluhů jen proto, abyste měli velkolepou svatební hostinu, je neúcta vůči Bohu. Může se to zdát radikální, ale uřednictví je radikální.

Věno je dalším zlem, které vidíme u mnoha věřících. Žádný opravdový uředník Páně nebude nikdy požadovat věno od dívky nebo jejích rodičů jako podmínku sňatku. Dostane-li dívka od svého otce svatební dar, je to v pořádku. Pokud je ale rozhodujícím *faktorem pro manželství* výše věna, je všechno špatně! Současný způsob chápání věna v Indii je satanský systém. Přesto se najdou křesťané téměř všech denominací (evangelikálních i liberálních), kteří jej přijímají.

Francouzský bezvěrec Voltaire během 18. století dlouhá léta sledoval křesťanství v Evropě a učinil závěr, že ať už se křesťané rozcházejí v jakémkoli učení, učení o vztahu k penězům musí mít shodné, protože *peníze milují všichni*. Pokud jde o peníze získávané věnem, mají také všichni stejné učení - *milují je!*

Důležitější je mít správný biblický pohled na věno než na křest ve vodě, protože člověk může vejít do Božího království, i když byl pokřtěn jen jako dítě. Lakomec chtivý peněz ale nikdy do Božího království vejít nemůže (*sr 1K 6,10*).

Být spokojen s tím, co nám Bůh dal, je další důležitou součástí zbožnosti. Všichni učedníci Páně se musejí naučit žít tak, jak jim jejich příjmy dovolují. Bůh je ten, kdo určuje, kolik jeho děti vydělávají. Proto bychom se neměli srovnávat s jinými křesťany, kteří vydělávají více. Bible říká, že ti, kdo se srovnávají s druhými, jsou nemoudří (*2K 10,12*). Žít v rámci možností, které nám Bůh vymezil, kupříkladu znamená, že nebudeme kupovat věci, které si nemůžeme dovolit jen proto, že ostatní rodiny to mají. Musíme se naučit být spokojeni s tím, *na co máme*.

Vzpomeňte na postoj Marie, která porodila Ježíše ve chlévě. Při porodu neměla ani čistý pokoj, a dokonce ani soukromí! A nestěžovala si. Pokořila se a přijala místo, které jí Bůh určil. To je, co znamená být spokojen s tím, co máme.

Věrnost v hospodaření s penězi

Nestačí, že žijeme v rámci našich příjmů, varujeme se dluhů a jsme *spravedliví* v otázce peněz. Nadto se ještě musíme stát *věrnými* správci peněz, které nám Bůh svěřil.

Deuteronomium 8,18 nám říká, že je to Bůh, kdo nám dává sílu k nabytí blahobytu. Na to nesmíme nikdy zapomenout. Bůh mohl dovolit, aby ses narodil v rodině žebráka. Mohl dovolit, aby ses narodil hloupý nebo retardovaný. Nikdy byste neměli zapomenout, že je to Bůh, kdo vám dal intelektuální schopnosti a chytrost, a umožňuje vám tak, abyste mohli vydělávat.

Věrnost v otázce peněz především znamená, že uznáváme, že všechno, co jsme získali, náleží Bohu - ne pouze 10% z toho (jak se to chápalo za Staré smlouvy), ale *všechno*, jak nás učí Ježíš. Nic z toho není naše. Proto všechno to musíme položit na oltář a dát to Bohu k dispozici. A to, co on nám z toho dá nazpět pro naše pozemské potřeby, musíme užívat skromně a poctivě.

Z nasycení pěti tisíc se můžeme naučit alespoň dvě věci. *Za prvé*, že k naplnění všech našich potřeb postačí maličko, pokud to Bůh požehná. *Za druhé*, že Bůh nenávidí plýtvání. Když Otec dokázal rozmnožit chleby a ryby tak hojně, mohl náš Pán zbylé jídlo klidně nechat ležet na místě, aby se zkazilo. To ale Pán neudělal. Když nám Bůh hojně žehná, neznámá to, že můžeme utrácet lehkomyšlně.

Zahazujete věci jen proto, že jsou mírně poškozené? Tak se chovají bohatí. Zbožný člověk se pokusí poškozené věci opravit. Domníváte se, že spiritualita s tím nemá nic společného? Dozajista má.

Jako učedníci Páně musíme být disciplinovaní i v utrácení. Manžel jako hlava rodiny musí být tím, kdo v domácnosti spravuje finance. Je jeho povinností dohlédnout na to, aby se zbytečně neutrácelo. Pokud si nemohou dovolit určité věci, které si manželka chce koupit, musí jí o tom říci.

Jedině ten, kdo je věrný v malém, bude věrný i ve velkém. To je základní Boží princip: *Jestliže nejsme věrní v maličkostech a v materiálních věcech, Bůh nám nedá to pravé bohatství - bohatství zjevení jeho Slova a bohatství Jeho přirozenosti.*

Pokud chceme duchovně růst, musíme se odnaučit plýtvat. Pokud se chcete stát věrným Božím služebníkem, neutrácejte za zbytečnosti. Nemrhejte penězi na velké hostiny nebo na marnivý životní styl. Nevyhazujte věci, které se ještě stále dají používat. Jestliže už něco nepotřebujete, alespoň to dejte zdarma chudším lidem.

Lukáš 14,33 říká, že nic nesmíme považovat za svůj majetek. Můžeme mít mnoho věcí, ale žádnou z nich nesmíme považovat za svůj majetek. Pokud nám někdo odcizí nebo zničí něco cenného, nemusíme se znepokojovat nebo trápit, vždyť to ve skutečnosti *nebylo naše*. Jsme jen správci majetku našeho Pána. Bůh nám dává mnoho věcí a všechny je můžeme používat pro Jeho slávu! Jsme zde ale jen pouhými poutníky.

Člověk nemůže mít čisté srdce, dokud se pro Boha nevzdá všeho. *Čisté srdce* není totéž, co *čisté svědomí*. Čisté svědomí přichází skrze *poctivost* ve finančních záležitostech. Svědomí můžete mít sice čisté, vaše srdce však může být připoutáno k nějakému hmotnému majetku nebo zaměstnání. V takovém případě nelze říci, že Boha milujete *celým* svým srdcem. Vaše srdce pak čisté není.

Dávat Bohu

Izraelité dávali Hospodinu asi 15% příjmů. Byly to desátky (10%) a další obětiny. Základním smyslem a cílem dávání „desátek“ podle (*Dt 14,22n*) je: „*aby ses učil dávat Boha vždy na první místo po všechny dny.*“ Když Izraelci o žních shromáždili úrodu, měli povinnost z ní dát Bohu 10% na znamení, že uznávají, že všechno mají od něho a že mu chtějí dát první místo ve svém životě. Desátek se ale postupně stal rituálem a přítěží, jak je tomu dokonce u mnoha věřících i dnes!

V Nové smlouvě jde o stejnou věc - dát Boha na první místo, dát mu přednost před mamonem. Ale kolik bychom měli dávat Bohu dnes? Nový zákon říká, že máme dávat podle toho, jak Bůh dává nám (*1K 16,2*). Důležité ale nyní je, že to, co dáme, musí být darováno s radostí (*2K 9,7*).

Lukáš 6,38 říká, že když dáme, bude dáno i nám. Pokud byste ale *dávali jen proto, abyste opět dostávali*, pak můžete dojít zklamání - protože Bůh hledí na motiv a nemuseli byste pak od něho dostat vůbec nic. To ti, kdo dávají s radostí, bez toho, že by za to něco očekávali nazpět, dostanou od Boha to nejlepší.

Jednou jsem slyšel o bratru, který i když neměl moc vysoký plat, nezdálo se, že by měl někdy v něčem nedostatek a nikdy neměl dluhy. Když se ho jednou kdosi zeptal na tajemství jeho života bez nedostatku, odpověděl: „Z toho, co mi Bůh dává, mu vždycky naberu a hodím zpátky a On zase vždycky nabírá a hází mně. Poznal jsem, že Bůh nabírá *větší lopatou!*“ Od Boha vždycky dostáváme více, než mu vracíme.

Ve *2. Korintským 9,6* čteme: „*Říkám vám, že kdo skoupě rozsévá, bude skoupě sklízet, ale kdo rozsévá štědře, bude sklízet štědře.*“

Všude je o mně známo, že kážu proti desátkům. Lidé si ale neuvědomují, že kážu něco těžšího než desátek - *dát Bohu radostně 100 %*. To je to, co Ježíš kázal. Řekl farizeům, kteří byli *pod*

zákonem, aby Bohu dali 10 % (Mt 23,23). Svým učedníkům, kteří měli po *Letnicích* žít pod Novou smlouvou, ale řekl, aby dali „*všechno*“ (Lk 14,33). To jsem dělal a kázal posledních 40 let.

Pokud ctíme Boha, bude on ctít nás. Pokud na prvním místě hledáme Boží království a jeho spravedlnost, všechny pozemské věci, které potřebujeme, nám budou přidány (Mt 6,33). Bůh není nerozumný, aby nám dal všechno, co *chceme*, je chytřejší než naši pozemští otcové. Bůh je věrný a dá nám všechno, co *potřebujeme*. Mezi tím, co *potřebujeme*, a co *chceme*, je ale obrovský rozdíl. Zaslíbení ve *Fp 4,19* říká, že Bůh naplní všechny naše *potřeby*.

Musíme se také naučit dávat *moudře*. Mnoho chudých lidí dává *věrně, ale ne moudře*. Dávají peníze na to, o čem si myslí, že je to Boží dílo. Jejich peníze, ale pouze umožní některým nevěrným křesťanským pracovníkům žít si ve velkém stylu. Takoví chudí lidé jsou možná upřímní, ale nejsou moudří. Musíme vědět, kam přesně naše peníze jdou a za co se utrácejí.

Dávat chudým

Je nám přikázáno, abychom „*činili dobro všem lidem a především těm, kteří patří do rodiny víry*“ (Ga 6,10). Máme povinnost pomáhat *chudým* věřícím. Musíme být ale opatrní, abychom nepřitahovali do sboru lidí, jejichž hlavním cílem je získat nějaký finanční prospěch od štědrých lidí v církvi. Vyhnout se takovému nebezpečí v chudé zemi jako Indie lze jedinečně tak, že budeme požadovat, aby ten člověk nejprve prokázal, že skutečně přichází z některého místního sboru. Teprve potom by se mu mělo finančně pomoci. V opačném případě bude církev přitahovat parazity, ne učedníky.

Ve *Sk 4,34* čteme, že mezi prvními křesťany nebyl nikdo, kdo by trpěl nouzí, neboť ti, kdo byli bohatí pomáhali těm, kdo byli chudí. Nikdo nemusel bohaté nutit, aby dávali chudým. Dávali sami od sebe, ze srdce.

Mnozí věřící ale nemají moudrost, jak pomáhat chudým. Dávají nemoudře, s duševní štědrostí, ne těm správným lidem. Následkem toho se plýtvá Božími penězi a do církve jsou přitahováni parazité, kteří chodí po sborech pouze pro pomoc od bohatých. Často to tak dělají sami bohatí křesťané, kteří se chtějí stát mezi chudými populární a chtějí si je naklonit. Dáváte-li pouze menší obnosy a jen příležitostně, nic se neděje. Pokud ale máte v úmyslu dát velké částky nebo někoho z církve pravidelně podporovat, je vždy lepší požádat o radu nějakého zbožného bratra ze staršovstva, který má více moudrosti než vy. Kromě toho ti starší budou pravděpodobně lépe vědět, kdo ze sboru pomoc potřebuje *nejvíce*.

První křesťané byli natolik pokorní, že uznali, že v těchto věcech nemají dostatek moudrosti. Proto dávali své dary apoštolům a ti je rozdělovali chudým. Apoštolové si ale z těch peněz nikdy nevzali nic pro sebe. Petr a Jan, jejichž rukama prošly všechny ty miliony, byli naprosto věrní. Ty peníze rozdali druhým, a proto mohli chromému žebrákovi říci: „*Stříbro ani zlato nemám.*“ Všechny ty peníze prošly jejich rukama, aniž by jim cokoli zůstalo za nehty. Díky tomu si udrželi pomazání Ducha až do konce svého života. V dnešní době za nehty kazatelů, kteří darované peníze přijímají, zůstane peněz mnoho a v tom se ty dnešní příběhy velmi liší.

A co půjčování peněz těm, kdo si od nás chtějí půjčit? Vzpomínám si, že když jsem pracoval v námořnictvu, požádal mě jednou jeden věřící z naší místní církve, abych mu půjčil. Věděl jsem, že Boží Slovo říká: „*Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si od tebe chce půjčit, se neodvracej*“ (Mt 5,42). Ten muž mi řekl, že mi to vrátí hned následující měsíc. Půjčil jsem mu, kolik chtěl. Příští měsíc ale nemohl půjčku vrátit a požádal mě o další peníze. Měl jsem vysoký

plat, žil jsem velmi skromně a neměl jsem ještě rodinu. Měl jsem tedy spoustu peněz nazbyt. Znovu jsem mu půjčil - příští měsíc mě opět požádal o další peníze. O něco později tento muž odpadl, začal pít a mrhal penězi. Když jsem to zjistil, řekl jsem mu, že pokud má peníze na to, aby je takto dával d'áblu, mohl by mi splatit půjčku, abych já mohl ty peníze dát zpět Pánu. Velmi se na mě rozzlobil a řekl, abych ho neobtěžoval. Přestal jsem ho tedy upomínat.

Šel jsem k Pánu a ptal se ho, co jsem udělal špatně. Pán mi mou chybu ukázal. Řekl mi: „Zacházeli jste s těmi penězi, jako by byly vaše vlastní. Byly ale moje. Měl ses mě zeptat, než jsi je někomu dal, i když šlo o půjčku.“

Pokud by mi někdo svěřil deset tisíc rupií, abych mu je opatroval, a ty, kdyby ses o tom dověděl, přišel bys a požádal mě o půjčku z těch peněz, řekl bych ti, že se musím nejdříve zeptat toho, komu ty peníze patří, než bych ti mohl půjčit, protože to nejsou moje peníze. Tehdy jsem to neudělal, protože jsem ještě nevěděl, že moje peníze jsou peníze Boží. Kdybych byl opustil všechno (kvůli Pánu), jak Ježíš přikázal (*Lk 14,33*), pak bych musel tomu člověku říci, že všechno, co mám, patří Pánu, a že se o tom s ním nejdříve musím poradit. Místo toho jsem ale jen mechanicky poslechl Písmo, a tak jsem přišel o peníze, které patřily Bohu. Dokonce i d'ábel citoval slova z Bible, když mluvil k Ježíši. Měl jsem tehdy rozsuzovat Písmo Písmem.

Jistě musíme být ochotni dát těm, kdo mají nouzi, ale pokaždé se musíme ptát Pána. Musíme žít „*každým slovem, které vychází z Božích úst*.“ Když potkáme někoho, kdo má skutečně nouzi, pokud hledáme Pána, dostaneme vnitřní potvrzení v našem duchu, zda mu peníze dát, nebo ne. Nikdy nemůžete vědět, co je za tím. Ten, kdo vás žádá o pomoc, může být „marnotratný syn“, a Bůh chce, aby „mezi prasaty“ přišel k sobě. Pokud tomu tak je, peníze, které byste mu dali, by mu jen *bránily* v návratu do domu svého Otce, a vlastně by mu nepomohly.

Díky Bohu, že dnes nemusíme žít pod zákonem s jeho pravidly a předpisy, ale pod vedením Ducha svatého, který nám dynamicky v každé situaci řekne, co máme dělat, a co ne.

Profesionální křesťanští pracovníci

V 1. Korintským 9,14 se říká, že Pán ustanovil, aby ti, kteří zvěstují evangelium, měli z evangelia obživu. Pavel pak ve v. 15-18 říká, že nechce tuto podporu využít pro sebe, ale že si obživu získává vlastníma rukama, a tak slouží Pánu. Proto mohl Pavel svobodně mluvit ke korintským křesťanům o finančních darech Pánu - pro sebe si od nich nikdy žádnou finanční podporu nevezal. Žádal je, aby finančně podporovali chudé věřící, kteří byli v nouzi.

Nikde v Bibli nenajdeme, že by Ježíš nebo někdo z jeho apoštolů někdy někoho žádali o peníze pro sebe nebo pro službu. Mluvili pouze o dávání chudým (*viz Mk 10,21; Jan 13,29; 2K 8 a 9; Ga 2,10*). Tak jednájí ti, kdo se stali učedníky Páně ve vztahu k penězům.

Toto slovo dnes potřebují slyšet hlavně profesionální křesťanští pracovníci, protože mnozí se nestydí žebrať, a dokonce používat na věřící nátlakové metody, aby podporovali sebe a svou službu - dokonce jdou tak daleko, že řeknou, že Bůh potrestá ty, kdo tak neučiní! To není Boží cesta. Boží cesta je, že svůj čas a energii věnujeme tomu, abychom svlažovali (pečovali o) druhé a Bůh pak zavlaží (bude pečovat o) nás (*Př 11,25*). Cesta víry v Boha spočívá v tom, že nejsme odkázáni na člověka.

Když jsem pracoval v indickém námořnictvu, dostával jsem pravidelný plat a vše, co jsem potřeboval. Nemusel jsem nikoho žádat o finanční podporu. Není snad Bůh větší než námořnictvo

nebo kterýkoli jiný zaměstnavatel? Jsme-li skutečně služebníky Boha všemohoucího, máme zapotřebí žádat o pomoc smrtelníky? Je urážkou Boží důstojnosti, když jeho služebníci jdou po žebrotě a prosí o peníze ostatní věřící. Bůh má důvod k žárlivosti, když jeho služebníci jsou závislí na člověku, a ne na něm samotném.

Dovolte mi malou ilustraci: Představte si, že u vašich dveří zazvoní muž ze Západu, v elegantním obleku, představí se jako *vyslanec Spojených států amerických* a řekne vám, že jeho země prochází finanční krizí a požádá vás o finanční příspěvek částkou jakékoli výše pro potřeby jeho země. Co byste si pomysleli? Hned by vám bylo jasné, že ten člověk je podvodník a snaží se vás oklamat. Proč? Protože víte, že vláda USA by se nikdy nesnížila k tomu, aby začala žebrot o peníze, dům od domu!

A nyní si představte podobnou situaci. Někdo k vám přijde nebo vám pošle informační leták, představí se jako *vyslanec Pána Ježíše Krista* a řekne, že Božímu království se nedostává peněz, a požádá vás, abyste vypomohli finanční příspěvkem na Boží dílo jakoukoli sumou. Tomuto člověku však důvěřujete. Jak to? Je to nejspíše tím, že Boží království oproti vládě USA považujete za něco podřadnějšího. To je smutné! A právě to je důvodem, proč se dnes podvodníkům, kteří se vydávají za „služebníky Boží“, daří napálit tisíce věřících.

Je jen škoda, že ti takzvaní „služebníci Boží“ snížili důstojnost Božího království v očích lidí na tak nízkou úroveň. Je to tím, že se nikdy nestali učedníky Páně ve vztahu k penězům. Proto samozřejmě nemohou učinit učedníky Páně ve vztahu k penězům nikoho dalšího.

Dnes mnozí kazatelé zakládají biblické školy a dětské domovy, ne aby pomohli druhým, ale proto, aby si přišli na pěkné peníze a dopřáli tak svým rodinám vysokou životní úroveň. Skvělé zprávy o úspěchu své práce pravidelně rozesílají prostřednictvím nejrůznějších zpravodajů do zahraničí, aby si nahrabali další „všemocné dolary“! Touha po penězích a snaha je získat v naší zemi doslova zničila mnoho Božích služebníků.

Finanční prostředky věnované na Boží dílo jsou ty nejposvátnější peníze na světě. Pokud si z nich něco vezmeme pro svou osobní potřebu nebo pro rodinu, aniž by ty peníze byly konkrétně k tomuto účelu věnovány, pak jsme ve velkém nebezpečí, že ztratíme věčný život. Můžeme tak přijít o své prvorozenství za trochu kaše (peněz).

Je skutečně třeba, aby křesťanští pracovníci dovedli *žít skromně*. I podle toho se pozná, zda je člověk osvobozen od lásky k mamonu. Viděl jsem některé, kteří pracují na Božím díle, že jsou velmi opatrní, pokud jde o výdaje z jejich vlastního platu, ale pokud jde o výdaje z „peněz na misi“, opatrní nejsou vůbec. Některé chudé vdovy z Ameriky posílají své drobné příspěvky na Boží dílo v Indii. A indický pracovník ty peníze použije, aby si postavil drahý dům, jedl vybrané lahůdky a tak podobně. To je zpronevěra. Ta je hlavním důvodem, proč takoví služebníci nemají prorocký hlas.

Proč indické církvi chybí proroci? Že by se Pán nestaral o zemi s téměř 1 miliardou lidí a že by v naší době do této země žádné proroky neposílal? Pán se jistě o Indii stará a pravděpodobně povolal mnohé, aby se stali proroky v naší zemi. Ale většina z nich prodala svůj prorocký dar za mamon. Vydali se cestou Balaáma a Gehazi. Výsledkem je, že dnes už téměř žádní proroci nejsou.

Církev v Indii se musí naučit stát na vlastních nohou. Za tím účelem může Pán jednoho dne Indii zastavit přísun veškerých peněz, které přicházejí na Boží dílo z ciziny. Jestli to Pán udělá, budou

nádeníci okamžitě odhaleni, protože utečou od práce, kterou dělají. Pak možná povstanou praví proroci, církev Pána Ježíše Krista bude vybudována a jméno Páně bude v naší zemi oslaveno.

Pokud tě Bůh povolal, abys mu sloužil na plný úvazek, dbej na to, abys zůstal služebníkem Božím a nikdy ses nestal služebníkem lidí. Když dovolíš, aby ti bohatí lidé začali dávat peníze, bude těžké nedělat kompromisy v Božím poselství, takže pak nikdy neřekneš nic, co by je mohlo urazit. Bible v *1K 7,23* říká, že za nás bylo zapláceno vysoké výkupné a abychom se nestali otroky lidí. Mnoho věřících se vás bude snažit zotročit prostřednictvím svých darů. Na takové si musíte dávat pozor.

Ostatní oblasti

Jednou z oblastí, kde je dnes v Indii testována víra a věrnost mnoha křesťanů vůči Pánu, jsou situace, kdy přijdou nekřesťané a žádají finanční podporu na *oslavy svých náboženských svátků*. Kristův učedník v takové chvíli musí zůstat laskavý, ale *pevný* a říci, že by rád poskytl peníze do sbírky na chudé, ale na nekřesťanské náboženské svátky nemůže, protože v ně nevěří. V některých oblastech Indie ho dnes takové odmítnutí může stát život. V takovém případě musí učedník jednat moudře. Za žádnou cenu by neměl Pána zapřít. Ale když ho ti lidé přinutí jim peníze dát podobně jako zloději, pak nemusí mít výčitky, protože Bůh chápe jeho situaci.

Dalším problémem, se kterým se musí potýkat v naší zemi mnoho lidí, je to, že *státním úředníkům musí dát peníze*, aby získali oprávněné povolení, licenci, potvrzení atd. Mnoho kazatelů se obává kázat na toto téma ze strachu, že by tím přišli o svou pověst „svatosti“. Křesťané v naší zemi ale potřebují v této věci slyšet jasné slovo, protože se s tím potýkají denně. Předkládám zde tedy zdravou radu, která by je mohla zbavit břemena zbytečné viny.

Existují tři úrovně jednání, ve kterých se lidé v praktickém životě mohou pohybovat, jak čteme v *1K 6,12* a *10,23*:

(1) *Protiprávní*. To je páchání *nepravosti*.

(2) *V souladu se zákonem*. To je nejnižší úroveň *spravedlnosti*.

(3) *Prospěšné*. To je nejvyšší úroveň *víry*.

Nesmíme se samozřejmě nikdy snížit k tomu, abychom v něčem jednali *protiprávně*.

Proto nesmíme nikdy nikomu dát nějaké peníze, aby pro nás udělal něco *protiprávního*. To by bylo podvádění vlády (úřadu nebo organizace), a cokoli byste takto dali, bylo by *úplatkem*.

Co když ale nějaký úředník požaduje peníze, aby vám dal povolení *na něco, co je naprosto legální*, a vy mu ty peníze dát musíte, abyste se vyhnuli průtahům a nemuseli na ten úřad chodit znovu a znovu? V takovém případě nikoho nepodvádíte. Dobrovolně dáváte své vlastní peníze. To je něco jako dát „*spropitné*“ číšníkovi v restauraci nebo možná ještě přesněji jako dát své peníze lupiči, který na vás míří zbraní! Peníze byste lupičům dali proto, abyste si zachránili život nebo zdraví. Jediný rozdíl zde spočívá v tom, že takový úředník proti vám nedrží *zbraň*, ale *pravomoc veřejného činitele!* Není to nic jiného než „*loupež za bílého dne*“. Můžete si alespoň být jisti, že jste neudělali nic *protiprávního* pro svůj prospěch a nikoho jste *nepodvedli*. To je ta úroveň druhá - *v souladu se zákonem*.

Jiný ale v podobné situaci může mít víru, že Pán mu to potvrzení zařídí, aniž by tomu úředníkovi nějaké peníze dal. To je *nejvyšší* úroveň. *Všichni ale nemusí mít tak velikou víru*. Ti, kteří takovou

víru mají, mohou podle ní sami jednat. Neměli by ale soudit ty, kteří takovou víru nemají. O tom jasně učí Ř 14.

Může se ale také stát, že ve snaze vyhnout se obtížím dáme zkorumpovanému úředníkovi peníze, zatímco Bůh pro nás chtěl udělat zázrak, kdybychom mu jen bývali důvěřovali. A tak v každé složité situaci, ve které se ocitneme, musíme hledat Boha a prosit o moudrost, abychom udělali to, co se mu líbí. Měli bychom usilovat o dokonalost. Ale nemusíme se cítit zavržení, pokud naše víra nedosahuje úrovně víry jiných.

Plat a spoření

Je správné, když hledáme práci, zaměřit se na tu nejlépe placenou? To je v pořádku, pokud to zaměstnání nějakým způsobem nebude ohrožovat váš duchovní život, tělo nebo duši. Pokud však vaše úsilí získat peníze zároveň předpokládá, že budete muset obětovat Boží království a jeho spravedlnost, byť jen trošičku, pak je to špatné. Když hledáte dobře placené zaměstnání, je to vlastně dobře, protože budete moci více oddělovat na dílo Páně. Pokud vám ale práce zabere tolik času, že nebudete moci být Bohu užiteční, tak to nemůže být Boží vůle. Takže když se v těchto věcech rozhodujeme, musíme být opatrní.

Vzpomeňte na Balaáma. Bůh mu určitě jasně řekl, aby ke králi Balákovi nechodil. Když mu ale král nabídl více peněz, Bileám byl ochoten „hledat Boží vůli znovu“. Bůh viděl, chamtivost v Balaámově srdci a nechal ho jít. Je mnoho věřících, kteří jednají úplně stejně. Předstírají, že hledají Boží vůli, jejich srdce však následuje jejich chamtivé touhy. Bůh je nechá jít, kam chtějí, protože zná jejich motivy.

Křesťané dnes odjíždějí za prací do ciziny - důvody k tomu ale mají různé. Jeden jede s cílem pomoci chudým příbuzným v Indii, což je velmi dobrý důvod. Jiný ale odjede jen kvůli sobě, aby vydělával více peněz pro sebe - vysoko nad svoje potřeby. Konec těchto dvou věřících nebude stejný. První z nich, který odjel z nutnosti, bude duchovně růst, zatímco ten druhý, který odjel z chamtivosti, bude upadat.

Je správné vstoupit v továrně do odborů a požádat jejich prostřednictvím o zvýšení mzdy? Na tom není nic špatného, *pokud nebudete dávat průchod násilí.* Kdykoli můžete nadřízené požádat osobně nebo písemně o zvýšení platu. Nikdy byste se ale neměli stát rebely nebo jít do stávk, abyste prosadili to, co chcete. Musíte mít víru, že Bůh vám poskytne vše, co potřebujete, a být spokojeni s tím, co máte. Tou zázračnou metodou je modlit se a říci Pánu, že nevyděláváte dost na všechno, co potřebujete. Bůh pak vaše potřeby naplní.

Jak je to se spořením pro budoucnost? Může mít uředník Páně spořicí účet, fixní vklady, akcie společností nebo bohatství v jiné formě? Ježíš řekl, abychom si neskládali poklady na zemi, ale v nebi. Otázkou zde je, kdy se určité úspory stanou „pokladem, který si skládáme na zemi?“ Na tuto otázku neexistuje jednoduchá odpověď a nikdo rozhodně nemůže stanovit pravidla pro ostatní. Pán s námi jedná jako s dospělými a klade odpovědnost na nás samotné, abychom rozhodli sami, kdy se pro nás co stává pokladem. Jedním způsobem, jak to zjistit, je ptát se sám sebe, na co *myslím nejčastěji.* Pokud jsou to „peníze“, pak se jistě staly mým pokladem. Pokud nejčastěji myslím na „Pána a jeho dílo“, pak je můj poklad v nebi, i kdybych měl na zemi mnoho majetku.

Bible nám radí, abychom se učili od mravence, jak si dělat zásoby pro budoucnost (Př 6,6-11). Mravenci nemají vůdce, který by je vybízel, aby si dělali zásoby potravin na zimu.

Mají tuto moudrost sami od sebe. Mnozí věřící ale takovou moudrost nemají, a když nastane problém v podobě náhlých nutných výdajů, musí jít někam žebrat nebo si vypůjčit. Toho by nebylo zapotřebí, kdyby bývali v předchozích letech byli opatrnější ve svých výdajích a něco si našetřili. Proto je dobré mít nějaké úspory.

Ježíš všechny peníze, které získal darem, neutratil týž den, co je dostal. On a jeho učedníci se snažili něco uspořít. Jidáš tyto úspory uchovával v měšci, a když bylo potřeba, učedníci je použili. Kolik procent šetřili? To je dobrá otázka, ale Bible nám odpověď nedává! Bůh nám v Nové smlouvě dává svobodu ve všech věcech. Nejsme pod zákonem. Máme se nechat vést Duchem svatým.

Je v pořádku, když máme vlastní dům? Postavit dům dnes vyžaduje značné množství peněz. Pokud vám Bůh dává vydělávat dost, možná bude chtít šetřit a postavit si vlastní dům. Pokud ale peníze nebudete spořit důsledně, nebudete moci dům postavit. Neočekávejte, že vám ty peníze najednou spadnou z nebe. Šetřit se musí.

Ve Starém zákoně Bůh řekl Lévičům, že nikdy nesmějí nic vlastnit (*Nu 18,20*). Ale ostatních jedenáct kmenů Izraele půdu vlastnit smělo. Stejně tak dnes může Bůh jednomu dovolit dům postavit a jinému říci, aby nestavěl. Boží vůle v těchto věcech není pro všechny stejná.

Dvěma synům Léviho a jejich potomstvu bylo dovoleno mít pro přepravu věcí ze Stanu setkávání *povozy*. Jiný syn Léviho a jeho potomci ale museli nosit svaté věci na ramenou (*Nu 7,7nn*). Stejným způsobem dnes dává Bůh některým věřícím *auto*, ale jiní si nemohou dovolit ani kolo a *musí chodit pěšky!*

Boží vůle není pro všechny stejná. Každý musí poznat, jaká je Boží vůle pro něj, žít každým slovem, které vychází z Božích úst a neporovnávat se s jinými.

Pokud se dostaneme do složité finanční situace, kdy si nebudeme vědět rady, přistupme k Bohu a žádejme ho o moudrost. Slíbil, že nám ji dá, když ho budeme prosit ve víře (*Jk 1,5n*).

Musíme pochopit principy ohledně užívání peněz, které nám Pán ve svém Slově dal. Duch svatý nám pak ukáže, jak v které situaci tyto zásady aplikovat.

Vy kročme na cestu uřednictví v této jedné z nejdůležitějších věcí - kterou jsou *zajisté peníze!*

KAPITOLA ČTVRTÁ

Učednictví a církvev

Učedník Ježíše nemůže být nikdy samotářem. Vždy bude žít ve společenství s ostatními učedníky v místní církvi.

Ježíš řekl, že prvotním rozpoznávacím znamením jeho učedníků je, že mají „*lásku jedni k druhým*“ (J 13,35). To je možné naplnit pouze za předpokladu, že žije ve vzájemném vztahu s ostatními učedníky. Proto nemůže existovat něco jako učedník-samotář.

Jan 12,24 říká, že pokud zrno pšenice nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Pokud však zemře, přinese hojnou úrodu: *Takový učedník buď vyhledá jiné učedníky, nebo získá další a učiní je učedníky*, vzájemně se zbudují, aby tak vytvořili místní sbor, který se stane částí těla Kristova. Každý učedník musí být součástí takového místního sboru. Pokud jsi izolovaný samotář, nepadl jsi do země a nezemřel sám sobě.

Bázeň před Hospodinem

Církev je v Novém zákoně připodobněna k domu, který staví Bůh; a Př 24,3 říká, že dům se buduje *moudrostí*.

Učedník se nestává moudrým *pouhým* studiem Písma. Tím se jen množí *znanosti*. Počátkem moudrosti je bázeň před Hospodinem (Př 9,10). Bázeň před Hospodinem je základem křesťanského života. *Jakub 3,17* říká: „*Moudrost shůry je především čistá*.“ Proto všichni, kteří chtějí budovat tělo Kristovo, se musí nejprve naučit bázni před Hospodinem. Musí být schopni říci ostatním: „*Pojďte, synové, poslyšte mě, vyučím vás Hospodinově bázni*“ (Ž 34,11).

Můžeme zdůrazňovat dogmatickou přesnost, citové zážitky, chválu a uctívání, evangelizaci nebo cokoli jiného. Pokud ale v základech toho, co stavíme, chybí bázeň před Hospodinem, vše se to jednoho dne zhroutí.

Církev nemůže být budována programy, aktivitami, penězi, lidskými strategiemi nebo poučkami obchodního světa. Křesťanská práce, při které se uplatňují takové zásady, může vypadat působivě pro lidské oko, ale až ji Bůh vyzkouší ohněm, vyjde najevo, že to bylo jen dřevo, seno a sláma (1K 3,11-15).

Charakteristickým rysem Božího domu je, že soudí sám sebe (IPt 4,17) - ochota soudit sám sebe je výsledkem života před tváří Boží. Izajáš, Jób i Jan viděli svou vlastní nicotnost a hřích, když spatřili Boha (viz Iz 6,5; Jb 42,5-6; Zj 1,17).

Když Adam a Eva zneuctili Boží svatost, byli vyhnáni ze zahrady v Edenu. Bůh pak umístil cheruby s míhajícími se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života. Tento strom života představuje věčný život (božskou přirozenost), který nám Ježíš přišel darovat. Meč je předobrazem kříže, který v nás musí nejprve usmrtit lidskou přirozenost, abychom mohli získat účast na božské přirozenosti. Meč dopadl nejprve na Ježíše, to je pravda. My jsme ale také byli ukřižováni spolu s Kristem (Ga 2,20). A „*ti, kdo jsou Kristovi, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony*“ (Ga 5,24).

Starší sboru stejně jako cherubové mají povinnost pozvedat tento *meč* a vyhlášovat, že smrt těla (tělesnosti) je jediná cesta k věčnému životu. Cesta zpět do společenství s Bohem vede skrze tento meč. V důsledku toho, že se dnes tento meč nepozvedá, je většina církví plná lidí, kteří činí kompromisy, a selhává ve svém poslání představovat tělo Kristovo.

V *Nu 25,1* čteme o době, kdy Izraelité začali „*smilnit s Moábkami*“. Jeden ze synů Izraele si dokonce přivedl Moábku až do svého stanu (v. 6). Toho dne jediný kněz zachránil Izraelský národ před naprostým vyhlazením - byl to Pinchas. Když je uviděl, rozhorlen pro čest Hospodinova jména vzal kopí, vešel za nimi do stanu a probodl je oba najednou, muže i tu ženu (v. 7.8). Bůh pak tu pohromu zastavil (v. 9). V té chvíli již ale na ten mor zemřelo 24 000 lidí. Pohroma se šířila tak rychle, že kdyby nebylo onoho „*cheruba, který pozvedl meč,*“ byla by ten den pohroma zahubila celý Izraelský tábor.

Vidíte, jak důležité je mít v každém sboru „*cheruba s mečem*“?

Pohroma se rychle šíří celým dnešním křesťanským světem, protože je nedostatek těch, kteří by jako Pinchas věděli, kdy a jak ten meč použít. Příliš mnoho starších a kazatelů se snaží líbit lidem a neustále nás pobízejí, abychom „*milovali Midjanky*“. Dábel nám klidně předloží celou stovku argumentů, proč bychom v církvi meč používat neměli. Bude dokonce citovat Písmo, aby podpořil své argumenty - stejně jako citoval Písma, když mluvil k Ježíši.

Mohl Pinchas něco získat pro sebe tím, že pozvedl meč? Nic. Na druhou stranu měl dost co ztratit - zejména pověst laskavého a mírného člověka! Mohl se stát terčem pomluv a hněvu příbuzných a přátel muže, kterého zabil. To, co Pinchas udělal, vykonal pro slávu a čest jména Božího. A Bůh udělil souhlas jeho kněžské službě slovy: „*Dal uprostřed nich průchod mé žárlivosti*“ (*Nu 25,11*). V konečném důsledku získat Boží souhlas je to jediné, na čem záleží. Hospodin dále o Pinchasovi řekl: „*Hle, já sám mu daruji svou smlouvu pokoje, neboť horlil pro svého Boha*“ (*Nu 25,12n*). Ve druhé kapitole jsme četli, jak Pán dal Lévičům smlouvu života a pokoje, protože pozvedli meč (*Mal 2,4n*).

V mnoha dnešních církvích není pokoj, protože usilují o pokoj lidskými prostředky - bez použití Božího meče. Výsledkem jsou spory a sváry. Mír Kristův se totiž vykupuje mečem (jenž usmrcuje náš sobecký život) – a to jak v rodině, tak v církvi.

Mají-li ti, kdo jsou ve vedení církve, zachovat církve v čistotě, musí vášnivě horlit pro čest Božího jména. Musí jim být jedno, co o nich lidé řeknou, protože ztratí pověst laskavého a zdvořilého člověka, musí jim jít pouze o slávu Božího jména.

Byla to horlivost pro čest Božího jména, která vedla Ježíše, aby vyhnal směnárníky a prodavače holubů z chrámu. *Horlivost pro Tvůj dům mne strávila* (*J 2,17*). To ukazuje, co to znamená, být jako Kristus. Ale kdo bude mít zájem být jako Kristus, když to znamená, že bude nepopulární a nepochopen?

U *Ozeáše 6,1* je psáno, že Bůh nás řezem otevře, obváže a uzdraví. Toho je zapotřebí v každém sboru - *řezem otevřít*, aby se dal vyjmout nádor, a pak *obvázat*, aby se to *zhojilo*. Naplnění takové služby je možné, když dva bratři budou pracovat spolu ve vzájemném souladu - jeden bude řezem otevírat a druhý obvazovat - obojí ale může vykonávat jen jedna osoba. Duch svatý povolal Pavla a Barnabáše ke společnému dílu (*Sk 13,2*), kdy Pavel většinou řezal a Barnabáš většinou obvazoval.

Izajáš prorokoval o Ježíši, že jeho slova budou jako *ostrý* meč (Iz 49,2) a zároveň budou přinášet *úlevu* znaveným (Iz 50,4). Jestliže Pán promluví v církvi dnes, použije opět slova *ostrá i potěšující*.

Ti, kteří slyšeli Ježíšova slova v jeho dnech, činili pokání a stali se jeho učedníky, nebo se urazili a opustili ho. Ježíš mluvil ostrá slova k Petrovi (Mt 16,23). On se ale neurazil a neodešel (J 6,68). Jidáše Iškariotského již naproti tomu kupodivu urazila drobná Ježíšova poznámka (J 12,4-8; Mt 26,14). Slovo Páně testuje dokonce i nás dnes, zda se urazíme, nebo ne. Církev, kde se nehlásá Slovo Boží tímto způsobem, nemůže naplnit Boží záměry.

Přátelství a jednota

Láska je základním znakem Ježíšových učedníků. Proto je obcenství mezi učedníky Ježíše zásadní.

U *Matouše 18,18nn* čteme o moci, která vyplývá z takového obcenství mezi Ježíšovými učedníky. Parafráze těchto veršů by mohla vypadat asi takto:

Pán Ježíš řekl: „Kde se sejdou dva nebo tři z mých učedníků a nebudou mít mezi sebou rozbroje, nýbrž souznění ve smyslu symfonie (řecky „symfoneó“ = být v souladu, shodnout se), jaké dokáže vytvořit více hudebních nástrojů sladěných ve vzájemné harmonii, tam jsem já uprostřed nich. A pak, když budou mého Otce prosit o cokoli, on jim to dá. Budou mít pravomoc svazovat skutky satana na kterémkoli místě na zemi; a ať svážou jakékoli skutky satana na zemi, budou svázány přímo u jejich zdroje v „nebeských sférách“ (odkud tyto duchovní mocnosti operují). Tito věřící budou také mít moc osvobozovat (rozvazovat) ty, kdo jsou na zemi satanem svázáni.“

Ďábel ví, jak úžasná síla je v jednotě a obcenství mezi učedníky Ježíše, ale mnozí věřící to nevědí. A proto hlavním cílem satana vždy bylo působit mezi věřícími nejednotu, aby proti němu byli bezmocní.

Jakou moc by měla rodina, kdyby manžel a manželka byli **jedno** v duchu! Satan by nikdy nebyl schopen takovou rodinu přemoci!

Jakou moc by měla církev, kdyby dva ze starších byli **jedno** v duchu! Satan by nikdy nebyl schopen takovou církev přemoci!

Satan vítězí nad většinou křesťanských církví a rodin, protože taková duchovní jednota a obcenství v nich není.

Nemluvím teď o vymítání démonů. Každý věřící, který na to má víru, může vyhánět demony sám, bez přítomnosti jiných, ve jménu Ježíše, jak Ježíš řekl v *Mk 16,17*. Dokonce jak čteme v *Mt 7,22n*, i nevěřící vyháněli demony v Ježíšově jménu.

Svazovat ale **skutky satana**, aby lidé byli osvobozeni od problémů, které jim satan působí, je daleko složitější. To nemůže vykonávat jediný věřící sám bez pomoci. To již vyžaduje spolupůsobení těla Kristova - a nejmenší možný počet učedníků, kterým se tělo Kristovo může projevat, jsou **dva!** Pouze pravomoc vykonávaná takovýmto „*tělem*“ může moci temnoty dostat do úzkých.

V jádru každého sboru musí být alespoň dva lidé, kteří jsou v naprosté vzájemné jednotě. Satan se bude vždy na takové jádro zaměřovat a bude se ho snažit rozštěpit a rozdělit. Pokud uspěje,

bude proti němu sbor bezmocný. Ale pokud si to jádro svou jednotu udrží, bude satan proti takovému sboru bezmocný. To platí i pro *rodinu*.

V každém sboru jsou lidé zralí i nově obrácení - stejně jako v rodině jsou menší děti i odrostlejší děti. Menší děti mezi sebou mohou navzájem všelijak soupeřit, pomlouvat se nebo si na sebe vzájemně stěžovat, protože ještě neznají a nechápou cestu pokoje. Takové děti najdete v každém rostoucím sboru. Ty ale nikdy nestojí v cestě Božímu dílu. Nepřemožitelný sbor z něj může udělat jádro jednotných starších v centru sboru. Děti mohou představovat drtivou většinu každého sboru. Bůh se ale vždy snaží vybudovat to *jádro* - duchovně i početně. Vždyť jádro bojuje proti satanu a zachovává sbor při životě a ve vítězství.

Obecenství ve sboru je důležitější než evangelizace. V podobenství o ztracené ovci Ježíš řekl, že 99 ovcí ze stáda je „*devadesát devět spravedlivých, kteří nepotřebují pokání*“ (Lk 15,7). Kdo jsou ti, „*kteří žádné pokání nepotřebují*“? Evidentně ti, kdo soudí sami sebe neustále. Takoví lidé pokání nepotřebují, protože ze svých hříchů činí pokání *ustavičně*. Takoví učedníci nemají problém nastolit mezi sebou jednotu.

Kdyby ale těch 99 ovcí v tomto stádu mezi sebou neustále bojovalo, navzájem se trhali na kusy, pak by tam tu ztracenou ovci pastýř nepřivedl - protože ovce by byla mnohem bezpečnější na horách než v takové salaši, kde by jí mohli ještě zabít!

Naše sbory musí tvořit „*spravedliví lidé, kteří žádné pokání nepotřebují*.“ Teprve pak budou sbory místem uzdravení a pokoje, kam je možné bezpečně přivést ztracené ovce.

Pán vodí své ovce na zelené pastviny a podél klidných vod. Církev, kterou buduje Ježíš, je místem pokoje. Ztracené ovce se mají přivádět pouze do takové církve. Většina sborů ale taková není, protože jejich členové jsou obrácení, ale ne *učedníci*.

Jednou jsem se setkal s člověkem, který konvertoval z buddhismu. Řekl mi, že když poprvé přišel do křesťanského sboru, zděsil se, když viděl ty sváry uvnitř, a jednou ho dokonce napadalo, zda buddhismus nebyl lepší! Pak ale našel sbor, kde bylo pravé obecenství a láska. Tam byl povzbuzen.

Předpojatost

Dalším zlem, které vidíme v mnoha sborech, je, že se dává najevo *předpojatost* (Jk 2,1). Jakub nás varuje před nebezpečím dávat bohatým lidem ve shromáždění zvláštní místo. Ti, kdo to dělají, hřeší (Jk 2,9). To platí i pro případy, kdy někdo dělá rozdíly mezi lidmi na základě jejich jazyka nebo příslušnosti ke společenské vrstvě.

V mnoha sborech není možné, aby se věřící, hovořící jedním jazykem, mohli setkávat s někým, kdo hovoří jinak. Lidé z jednoho městečka se nemohou zapojit do obecenství s někým odjinud a ti, kteří náležejí k určité kastě, tíhnou k tomu, mít obecenství jen mezi sebou. Kdyby ale skutečně byli Ježíšovými učedníky, kultivovaný i barbar by mohli mít vzájemné obecenství bez problémů.

2. *Korintským 5,16* říká, že za Nové smlouvy už lidi neposuzujeme podle těla. Nehledíme na barvu pleti, na bydliště ani kasty, protože každý je nové stvoření v Kristu (v. 17). U nového stvoření nerozhoduje jazyk, bydliště ani kastovní příslušnost. Pokud nevedeme věřící k takovým životním postojům, nebudeme nikdy schopni budovat církve Ježíše Krista.

Je zde však třeba na něco upozornit. Učedník Ježíše **není** povolán, aby si vzal někoho z jiné kasty *jen proto, aby dokázal*, že neuznává kastovní rozdíly. Někteří tak učinili a skončili v rozporuplném manželství! Manželství vyžaduje mnoho vzájemného přizpůsobování, a tak je třeba, aby těch oblastí, kde jsou rozdíly mezi oběma partnery, bylo co nejméně. Být učedníkem Ježíše *neznamená*, že když uvažují o sňatku, nebudou brát v úvahu věk, vzdělání, rodinné zázemí, ekonomickou situaci nebo společenské postavení. Všechno to je třeba předem důkladně uvážit, než dospějeme ke zralému rozhodnutí.

Uvažujte také nad tím, že se jako starší můžete provinít předpojatostí, kdybyste brali ohled na lidi. Jestliže jste při kázání dostali v duchu náповěď, abyste řekli něco, co by posluchače usvědčilo, a v tom jste si ale uvědomili, že by se to mohlo někoho z posluchačů dotknout, a protože jste se báli je urazit, neřekli jste to, k čemu vás Duch vybídnul, nepozvedli jste meč, jak si Bůh přál, protože jste se raději chtěli líbit lidem. To je snaha získat si přízeň lidí, která může zapříčinit ztrátu Božího pomazání ke službě.

Dary Ducha svatého

Pouvažujme nyní o *duchovních darech*. Pro budování těla Kristova mají zásadní význam.

V Novém zákoně nacházíme tři seznamy duchovních darů (*1 K 12,8nn; Ř 12,6nn; Ef4,11*).

V 1. Korintským 12,12-26 je působení duchovních darů srovnáváno s funkcemi jednotlivých částí (úďů) lidského těla. Člověk může být živ, a přesto být slepý, hluchý, němý nebo ochrnutý. Mnoho sborů je na tom přesně tak. Jejich členové jsou znovuzrození, ale nemají dary Ducha svatého, jimiž by sloužili Pánu - a jsou proto bezmocní.

Dary Ducha umožňují Kristovu tělu vidět, slyšet, mluvit a chodit. Tělo Kristovo je živé, je-li v něm zbožnost. Co ale může živé Kristovo tělo udělat pro ostatní bez darů Ducha? Jaký by byl sám Ježíš, kdyby neměl žádný dar Ducha? Nad hříchem by byl vítězil a žil by svatě, to ano. Ale bez pomazání Ducha by nebyl schopen kázat tak, jak kázal, ani by nemohl uzdravovat nemocné, vymítat demony nebo konat zázraky.

Pomazání Ducha svatého, které Ježíš přijal ve věku 30 let, jej neučinilo o nic více svatým, než byl předtím. Jeho 31. rok života nebyl o nic více svatý než ten 29. Ale s pomazáním Ducha získal moc ke službě druhým. Kdyby byl Ježíš pouze chodil a ukazoval lidem, jak svatě žije, nebyl by mohl naplnit Otcovy záměry. Ani dnešní církve nebude schopna naplnit Boží záměry pouze tím, že bude ostatním ukazovat, jak svatě žije. Ježíš měl obojí, svatost i dary. Jeho tělo dnes také musí mít obojí.

Tragédií současného křesťanství je, že jedni zdůrazňují život ve svatosti a druzí dary Ducha. To ale nejsou 2 možnosti „*bud', anebo*“. Bible říká: „*At' jsou tvé šaty vždycky bílé* (žij svatě v každém čase) a *olej na tvé hlavě at' nikdy nechybí* (žij pod pomazáním neustále)“ (*Kaz 9,8*). Jako křesťané potřebujeme obojí.

Dary Ducha neudělají nikoho duchovním. Křesťané v Korintu měli všechny dary Ducha (*1K 1,7*). Na svých shromážděních dostávali „*slovo moudrosti*“ (jeden z darů Ducha). A přesto mezi nimi nebyl jediný moudrý (duchovní) člověk (*1K 6,5*). Slovo moudrosti může přijít i skrze toho, kdo je tělesný. *Moudrost samu* však je možné nalézt pouze u toho, kdo je duchovní. Slovo moudrosti od Boha můžete dostat náhle. Moudrost ale získáme jedině tím, že na sebe budeme po mnoho let brát Kristův kříž.

Duchovní dar si nemůžeme vybrat sami. Je to Bůh, kdo určuje, jaký dar je nejvhodnější pro naši službu v těle Kristově. Je nám ale řečeno, abychom horlivě usilovali o takové dary, které slouží růstu celého těla - a to především o dar *prorockví* (1K 14,1.12).

Když Ježíš učil své učedníky, aby prosili Otce o Ducha svatého (Lk 11,5-13), vysvětlil jim to na podobenství o muži, který šel do domu svého souseda prosit o jídlo. V tomto podobenství si povšimněme dvou důležitých věcí:

1. Muž neprosil o jídlo pro sebe, ale pro někoho jiného.
2. Prosil neodbytně, dokud nedostal, co potřeboval.

Čemu se naučíme z tohoto podobenství?

První poučení je, že nemáme hledat dary Ducha k našemu vlastnímu prospěchu, ale k užítku druhých. Kdyby tak ti, kdo usilovali o křest v Duchu a dary Ducha, měli na mysli tento princip, byli by se bývali stali mnohem více duchovními a dnes v křesťanství mohlo být mnohem méně padělků duchovních darů. Naneštěstí většina lidí se učí hledat sílu Ducha svatého pouze proto, aby získali osobní zkušenost, a ne proto, aby byli požehnáním pro ostatní.

Kolem nás je mnoho těch, kdo mají potřeby, které Bůh touží naplnit - a chce k tomu použít nás. To je důvod, proč jim dá se s námi setkat. Chce, abychom ho hledali a prosili o dary Ducha, které jsou potřeba k tomu, aby je mohl osvobodit a požehnat jim.

Nějaký muž přišel k Ježíšovým učedníkům se svým synem, který byl posedlý démonem. Ale učedníci mu nemohli pomoci. Ten muž pak přistoupil k Ježíši a řekl mu: „*Přivedl jsem ho ke tvým učedníkům, ale nemohli mu pomoci.*“ Jsou to slova, která dnes říkají Pánu naši sousedé a přátelé o nás?

Budeme-li hledat Boží požehnání pouze pro sebe, zůstaneme na suchu. Bůh zavlažuje jen ty, kdo svlažují druhé (Př 11,25). Možná, že některý bratr někde blízko vás potřebuje slovo moudrosti, aby mohl vyřešit svůj problém. Jiný zase třeba do své deprimující situace potřebuje slovo povzbuzení. Další může potřebovat vysvobození z nějaké svázanosti. Musíme hledat Boha a dary, které jsou potřeba, abychom takovým lidem mohli pomoci.

Každý dar Ducha je dán k tomu, aby ostatní mohli přijmout požehnání a poučení. Lk 4,18n nám říká, jaké důsledky přineslo to, že Ježíš byl pomazán Duchem svatým. Byl pomazán (pověřen, uschopněn) nést evangelium chudým, vyhlásit propuštění zajatým a prohlédnutí slepým, propustit soužené na svobodu a vyhlásit léto Hospodinovy milosti. Všimněte si, že všechno, co je zde uvedeno, slouží k užítku **druhých**. Pánu *samému* v jeho osobním životě dary Ducha žádné výhody nepřinesly.

Musíme mít *starost* o ostatní a uvědomovat si vlastní *neschopnost* jim pomoci, chceme-li usilovat o dary Ducha správným způsobem.

Druhé poučení, které si z tohoto podobenství máme vzít, je, že o moc Ducha svatého máme Boha prosit vytrvale a neodbytně, dokud ji neobdržíme. Bůh nás podrobuje testu, aby zjistil, zda opravdu *toužíme* získat jeho moc a zda si jeho daru opravdu *ceníme*. Také čeká, jestli *si opravdu přiznáme*, že bez jeho moci jsme *bezmocní a neschopní* mu sloužit. Mnozí, protože jsou sebejistí, nevydrží a přestanou se modlit příliš brzo - a tak v těchto testech selhávají.

Shromáždění místní církve

Mezi dary Ducha uvedené v *1K 12* nacházíme ty, které se týkají *slova*, a ty jsou používány ve *shromáždění církve* - výuka, proroctví, jazyky a výklad (*viz 1K 14, 26-31*). Nečteme zde, že by se na shromáždění církve uplatňovaly dary činění zázraků. Pro ně je místo na evangelizacích, tam se i dnes mohou uplatnit dary uzdravování a vymítání démonů k potvrzení poselství evangelia (*Mk 16,15-18*). A ti, kdo jsou povoláni za evangelisty (zejména v dosud neoslovených oblastech) mají očekávat, že Bůh jim dá tyto schopnosti. Ty se ale nemusí uplatňovat na každém shromáždění místní církve.

Hlavním darem, který má být uplatňován ve shromáždění církve, je dar *proroctví*. Starozákonní proroctví předpovídala budoucnost. Ale proroctví v novozákonní době mluví Boží slovo s cílem církev „*vystavět (zbudovat), varovat (vyzvat) a utěšit (vzpružit)*“ (*viz 1K 14,3*). Každý sbor potřebuje bratry, kteří mají prorocký dar a používají ho. Místní sbor nepotřebuje apoštoly, učitele a evangelisty (tyto úřady mohou být putovní), ale potřebuje *proroky* a *pastýře*, má-li růst do své dospělosti.

Proroci ve starých dobách říkali, že ve svém srdci nosí „*břímě Hospodinovo*“. Áron na svém srdci nosil náprsník s 12 drahokamy (představujícími 12 kmenů Izraele). To je předobrazem pro ty, kdo hlásají Boží slovo (proroctví) dnes, že mají mít Boží lid ve svém srdci - podobně jako matka nosí své dítě ve svém lůně (*viz Fp 1,7*).

Ti, kdo mají dar prorockého slova, by měli při shromáždění církve mluvit jako první, aby přinesli slovo od Boha, které promluví přesně do situace a v pravý čas, jak to sbor potřebuje. Musí mluvit jako mluvčí Boží (*1Pt 4,11*). Mezi náboženským kázáním a prorockým slovem je obrovský rozdíl. Kázání pochází z lidské hlavy, je výsledkem duševní práce a na posluchače může udělat dojem. Proroctví je však slovo od Boha, které přichází skrze lidská srdce. Nesnaží se na posluchače udělat dojem, ale odhalit tajemství jejich srdce a *pohnout je k akci*.

Ti, kteří jsou prorockým slovem pohnuti a reagují na ně, se napraví v pokání. Ti, které to slovo podráždí, se budou na toho proroka hněvat. Proroci nejsou nikdy populární, jsou v nenávisti u všech, nepochopení a pronásledováni. Když Ježíš prorokoval v synagoze v Nazaretu, lidé ho přerušili uprostřed kázání, vytáhli ho ven a snažili se ho zabít!

Bible říká, že se máme navzájem (se vši vážností) *každý den* nabádat (varovat), aby se nikdo z nás oklamán hříchem nezatvrdil (*Žd 3,13*). Cílem každého proroctví k církvi proto je ochránit lidi (nabádáním, napomenutím, povzbuzením), aby nebyli oklamáni hříchem. Proroctví odhalí skryté hříchy v jejich srdci a oni pak budou moci padnout na tvář před Bohem a činit pokání (*1K 14,25*).

Soudíme-li sami sebe a „*uvádíme-li ve skutek své spasení s bázní a s třesením*“ (*Fp 2,12*), Pán nám dá světlo a zachrání *nás nejprve* od toho, aby nás neoklamal náš vlastní hřích. Pak můžeme kázat to stejné slovo ostatním - aby byli spaseni. Musíme kázat jen to, co předtím usvědčilo a odsoudilo nás samotné.

Je však třeba opatrnosti. Ti, kdo *naslouchají* prorockému slovu, mají příkaz rozsuzovat to, co slyší (*1K 14,29*). Musí nejprve posoudit, zda to, co slyšeli, je v souladu s Božím slovem, a za druhé, zda je to slovo od Boha pro jejich vlastní srdce. To proto, že každé kázání, každé proroctví a každý výklad jazyka s sebou nese také něco z vlastních myšlenek toho, kdo mluví. Máme tedy příkaz „*vše pečlivě zkoumat*“ a „*pevně se držet jen toho, co je dobré*“ (*1Te 5,21*).

Pokud pomazání, které je v nás, nám nedosvědčuje určité části „*proroctví*“, které slyšíme, pak je musíme odmítnout. To je jediný způsob, jak se chránit, abychom nebyli svedeni (1J 2,28). Mnozí věřící utrpěli nevýslovné životní škody, protože slepě spolkli každé „*proroctví*“, které slyšeli, a jednali podle něho tak, jako by to bylo od Boha samého.

Dovolte mi, abych také varoval před *napodobováním* kazatelů, které obdivujete. Pokud je takové napodobování *nevědomé*, není to vážný problém. Pokud to ale děláte *vědomě*, pak u Pána neuspějete, protože napodobováním někoho jiného nedáte prostor té jedinečné službě, kterou Pán dal vám, aby došla naplnění právě skrze vás.

Ačkoli je celý Nový zákon inspirován Duchem svatým, vidíme, že Pavel, Petr ani Jan nepoužívali stejnou terminologii, když chtěli vyjádřit určitou věc. Písma, která od nich pocházejí, obsahují termíny, které byly blízké a přirozené jen jim samým. Pavel ani jednou nenapsal „*být znovuzrozen*“, ale často používal „*být ukřižován s Kristem*“ nebo „*svléci starého člověka*“. Když později psal svůj dopis Petr, mohl použít tehdy již známé Pavlovy fráze. On to ale neudělal. Použil fráze, které zněly přirozeně jemu, a psal o „*utrpení v těle*“. I Jan hovořil unikátním jazykem, i když psal o mnoho let později. Nepoužil ani Pavlovu, ani Petrovu terminologii, ale používal své „*být zrozen z Boha*“ - slovní spojení tak typické pro něj.

To jasně ukazuje, že Bůh od nás neočekává, že budeme používat stejná slova jako ostatní. Nemá v úmyslu vymýtit naši osobnost, když skrze nás posílá své Slovo, nedělá z nás pouhé sekretářky, které pouze píší, co jim šéf diktuje. Bůh chrání naši individualitu, i když jsme naplněni a pomazáni Duchem svatým.

Ve *Zjevení 21,19n* vidíme církev zobrazenou jako budovu s drahokamy mnoha barev. Světlo, které prosvěcuje každý z těchto kamenů, je stejné - *Ježíšův život*. Ale *barvy*, které z nich vidíme zářit, jsou různé - červené, modré a zelené atd. Každý z nás je povolán, aby na něm byl zjeven život Ježíše - ale skrze naši unikátní, individuální osobnost.

Pokusíte-li se napodobit moji službu nebo způsob, jak kážu nebo píšu já, budete nakonec zklamáni neúspěchem. Musíte mluvit ze svého vlastního života, jak je to přirozené vám, vašim vlastním, jedinečným způsobem, pak budete požehnáním tělu Kristovu. Bůh chce, aby v jeho Církvi byl pouze jeden „*Zac Poonen*“. Nechce další. Chce, abyste byli sami sebou.

Ve shromáždění, pod vedením starších, mohou prorokovat všichni, kteří mají slovo od Pána. To se týká jak mužů, tak žen - protože Bůh jasně říká, že vylije ducha proroctví na muže i *ženy* (*Sk 2,17n*). Pokud si žena pokrývá hlavu, Bůh jí dovoluje, aby se modlila a prorokovala ve shromáždění církve (*1K 11,5*).

Mnozí křesťané neusilují o to, aby v církvi prorokovali, protože jsou duchovně leniví nebo bázliví. Timoteus byl takovým plachým člověkem a Pavel ho musel povzbudit, aby rozněcoval dar, který dostal od Boha (*1Tm 4,14 2Tm 1,6n*). Když přijdeme do shromáždění, *musíme* svázat ducha bázně a nevěry.

Takové svobody ve shromáždění mohou ovšem využít tělesní lidé, kteří se rádi poslouchají, a když mluví, všechny nudí. Starší musí takové lidi zastavit, protože v církvi se všechno má dít „*slušně a spořádaně*“ (*1K 14,40*). Je smutné, že ve většině dnešních sborů starší mají buď strach, nebo chtějí vypadat jako „*zdvořilí*“, a proto si takového člověka, který mluví tělesně, dlouho a rozvláčně, nedovolí přerušit!

Mějme tedy na paměti, že *nejdůležitější* část shromáždění nejsou „chvály a uctívání“ - i když jsou důležité - ale chvíle, kdy se prorocky vyhláší slovo Boží.

Duchovní vůdci

Podívejme se nyní na téma *vůdcovství v církvi Boží*.

Bůh jmenuje starší v každé církvi, aby ji vedli po jeho cestě (*1K 14,23; Ti 1,5*). Starší není v první řadě kazatel, ale vůdce. „*Vůdce*“ je někdo, kdo jde vpředu, před ostatními. Neustále je někde vpředu a říká: „*Pojďte za mnou, tak jako já jdu za Kristem*“.

Mnozí kazatelé však říkají: „Mě nenásledujte. Dívejte se jen a jen na Krista a jeho následujte.“ Zní to pokorně, ale není to v souladu s tím, co říkali první apoštolové. Ti vyzývali věřící, aby následovali jejich příkladu, jako i oni následovali Kristova (*1K 11,1; Fp 3,17*). Neříkali to proto, že by byli *dokonalí*, ale proto, že věděli, že se *ubírají správným směrem*.

Být starším je relativní. Objasníme si to na příkladu: Když rodiče na chvíli odcházejí mimo domov, mohou říci nejstaršímu synu, že po dobu jejich nepřítomnosti bude doma „starším“ a bude o všem rozhodovat. Je mu teprve 10 let a rozhodně není zralý. Ale je zralejší než 7letý a 4letý! Jakmile se rodiče vrátí, starším už není.

Tak je to i se staršími v církvi. I mladý bratr může být starším, pokud je v tom sboru nejzralejším. Zatímco ostatní ve sboru rostou, roste i on. Kdyby ale přestal duchovně růst, pak se bratrem starším stane jiný, který ho předstihne. Být starším tedy není titul nebo úřad v Božím domě, ale potřebná zralost pro vedení druhých.

To jsou ti vůdci, kterým se musíme podrobit se a poslouchat je (*Židům 13,7*). V podobenství o muži, který pronajal svou vinici nájemníkům, vidíme, že majitel nepřišel vybírat nájemné osobně, ale poslal své služebníky (*Mt 21,34*). Dokonce i Pán pověřuje některé v církvi, aby ho zastupovali. Ježíš řekl svým apoštolům, že když je lidé přijmou, přijímají jeho samotného (*Mt 10,40*). Zde nemám ale na mysli drtivou většinu kněží, kazatelů nebo pastorů dnešního křesťanstva, nýbrž *pouze ty, které jste vy sami rozpoznali jako pravé služebníky Boží*.

Autorita v církvi Boží není ustavena shora, ale je akceptována zdola.

To znamená, že se máte poddávat pouze těm starším, které můžete respektovat. Pokud nemůžete staršího uznat za zbožného člověka, *nesmíte* se mu poddat. Nicméně v takovém případě je pro vás nejlepší z takového sboru odejít a najít si jiný, kde je starším někdo zbožný. Naneštěstí v dnešním světě není mnoho zbožných starších. Pokud takového ale někde naleznete, musíte ho ctít a vážit si ho (*1Tm 5,17; 1Te 5,12*).

Když někoho již uznáte za svého staršího, musíte se mu poddat. Smysl toho, proč máme být poddáni starším v církvi, je stejný jako v rodině: děti, které jsou poddané svým rodičům, jsou ochráněny před mnohým nebezpečím. Zbožný starší bude vaše duše chránit, jako pastýř chrání svoje ovečky.

Zbožný starší by měl znát duchovní stav každé ze svých oveček (*Př 27,23*). Má-li starší své stádo na srdci, Bůh mu dá poznání, nadpřirozené, je-li třeba, co která z jeho oveček potřebuje. Poselství, která pak ten starší ve shromáždění vysloví, budou jen ta slova, která jeho ovečky potřebují - i když sám jejich potřeby nezná.

Toto je pak tím základním požadavkem na všechny pastýře - aby měli své stádo na srdci. Je mnoho bratrů, kteří (i když nejsou staršími) pečují a starají se o své věřící bratry. Takoví bratři jsou v Božích očích skutečnými pastýři, ovečky k nim mají důvěru a přicházejí k nim, když potřebují pomoc.

Církev, peníze a křesťanští pracovníci

Církev učedníků musí mít zvenčí jasné svědectví ohledně peněz. Nesmíme jakkoli zatoužit po penězích, prospěchu nebo po čemkoli jiném od těch, kteří přijdou na naše shromáždění. To musí být zřetelně poznat. Příchozí musí jasně vidět, že se nezajímáme o jejich peníze, ale že nám jde pouze o jejich požehnání - a to zdarma.

V našich sborech jsme nikdy během shromáždění nedělali sbírky. A to z mnoha důvodů. *Za první* jsme přesvědčeni, že veškeré dávání Bohu musí být radostné a dobrovolné. To je těžké dodržet, když se sbírka koná veřejně. *Za druhé* všechno, co dáváme Bohu, se musí odehrát v skrytu. Není možné dávat v skrytu, když vás lidé sledují. (Ostatní se sice nemusí dovědět, *kolik* jste dali, ale přesto vidí, že dáváte). *Za třetí* na shromáždění může být přítomen nevěřící, a ti nemají to privilegium smět dát své peníze Bohu. Nejdříve musí odevzdat Bohu sebe, a pak mu teprve mohou dát své peníze (2K 8,4n; 3J7). Musí také vědět, že evangelium, které v církvi slyší, je zdarma. Nemusejí platit za to, že poslouchají. Proto je neuvádíme do rozpaků tím, že bychom od nich chtěli peníze do sbírky.

Zároveň abychom věřícím umožnili dát Bohu peníze jako výraz vděčnosti, dáváme do haly kasičku, kam mají příležitost dát ti, kdo chtějí dát radostně a zároveň v skrytu.

Většina křesťanských pracovníků je podporována z darů jiných věřících. Na tom není nic špatného, protože Pán ustanovil, aby „ti, kteří zvěstují evangelium, měli z evangelia obživu“ (1K 9,14). Zdá se, že Petr a většina ostatních apoštolů byli podporováni právě takto, ostatními věřícími (1K 9,5n).

Vidíme ale i jiný vzor, Pavla, který *se živil sám a zároveň sloužil Pánu* (1K 9,15-18; 2K 12,14; 2Te 3,7nn; Sk 20,33nn). Za současné situace v Indii, velmi potřebujeme mnoho takových, kteří by byli ochotni sloužit Pánu, jak to dělal Pavel.

Proto se téměř všichni starší v našich sborech živí sami jako Pavel a tak slouží. Tato metoda má v chudých zemích, jako je Indie, jednu výhodu; odfiltrujeme tak ty, kteří by chtěli ve sboru sloužit za peníze.

Dovolte mi, abych zde předložil několik rad těm učedníkům Páně, kteří uvažují, že by začali pracovat na plný úvazek v křesťanské práci.

1. Na plný úvazek v křesťanské práci byste měli jít *pouze tehdy, pokud jste si jisti, že vás Bůh opravdu volá*.

2. Ježíš za své apoštoly povolal *pouze ty, kteří věrně vykonávali světské zaměstnání*. To se zdá být obecným pravidlem v Písmu, i když Bůh může dělat výjimky. Zdá se, že existuje řada důvodů, proč Bůh vybírá ty, kteří pracují ve světském povolání:

(i) Bůh nejprve prověřuje člověka v jeho světském zaměstnání, aby viděl, zda je *pracovitý* a *věrný* v otázce peněz. Ty, které Ježíš povolal, byli věrní a pracovali poctivě jako rybaři, účetní, atd.

(ii) Bůh tím testuje i ochotu k *obětem*, protože ten, kdo se vzdává svého světského zaměstnání a jde sloužit Pánu na plný úvazek, něco ztratí na rozdíl od toho, kdo žádnou práci neměl a nemá se tedy čeho vzdát. V tomto testu si může člověk také ověřit, zda to „*volání*“ je skutečně od Boha, nebo ne. Pro ty, kteří se nemají čeho vzdát, je snadné si představit, že je „*Bůh volá*“! Mnoho lidí v Indii dnes dělá křesťanskou práci jen proto, že nesehnali jinou. Je pro ně tedy *zaměstnáním*, a ne *povoláním*.

(iii) Pouze ti, kdo pracovali ve světském povolání, budou mít dost potřebných *zkušeností k tomu*, aby mohli poradit v praktických věcech jiným křesťanům, kteří se snaží být věrní ve svém světském zaměstnání.

3. Když Bůh volá někoho na plný úvazek, měl by již mít *některé dary* Ducha pro úkol, ke kterému ho Bůh volá. Takže jestli tě Bůh opravdu volá, už bys měl mít jeho potvrzení ohledně tvé práce (ovocem, které trvá), i když jsi zatím ve světském zaměstnání.

4. Konečně o tom, že opustíte své světské zaměstnání, byste měli uvažovat *pouze tehdy, když tlak v Božím díle natolik zesílí, že nemáte dost času*, abyste mohli oboje vykonávat současně. Neměli byste se ale stát takovými jako mnoho jiných, kdo jsou na „plný úvazek“ a kteří ale ve skutečnosti na plný úvazek nepracují, jen posedají, většinu času nedělají nic a pak po večerech navštíví pár rodin a během týdne mají několik schůzek. Většina z nich udělala pro Pána víc při svém světském zaměstnání! Dábel takové neužitečné pracovníky na plný úvazek považuje za úrodnou půdu, na které s oblibou pracuje. Padnou tak do mnoha různých hříchů - pomluv, cizoložství, atd. - jen proto, že nebyli každý den dostatečně pracovní vytiženi.

Bůh hledá učedníky a sbory ochotné zjevovat principy jeho království světu kolem. Kéž na jeho volání odpovíme celým srdcem.

Kdo má uši k slyšení, slyš.
